

EUROOPAN
KOMISSIO

Strasbourg 25.10.2016
COM(2016) 683 final

2016/0336 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

yhteisestä yhdistetystä yhteisöveropohjasta (CCCTB)

{ SWD(2016) 341 final }

{ SWD(2016) 342 final }

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

• Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Komissio teki 16. maaliskuuta 2011 ehdotuksen yhteistä yhdistettyä yhtiöveropohjaa (CCCTB) koskevasta direktiivistä. Kyseistä ehdotusta käsitellään edelleen neuvostossa. Se on yksi komission REFIT-aloitteista, ja sen tavoitteena on tarjota yhtiöille yhtenäiset verosäännöt liiketoiminnan harjoittamiseksi koko sisämarkkinoiden alueella. Vuonna 2011 tehty CCCTB-ehdotus antaisi näin ollen yhtiöille mahdollisuuden pitää unionia yhteisöverotarkoituksissa yhtenä markkinana ja sen myötä helpottaisi yritysten rajatylittävää toimintaa sekä edistäisi kauppaa ja investointeja.

Kansainväliselle yhteisölle on viime aikoina tullut selväksi, etteivät yhteisöverotuksen tämänhetkiset säännökset enää vastaa nykyaikaa. Vaikka yritysten tuloja yleisesti ottaen verotetaan kansallisella tasolla, talouden toimintaympäristö on muuttunut entistä globaalimmaksi, liikkuvammaksi ja digitaalisemmaksi. Liiketoimintamallit ja yritysraenteet ovat yhä monimutkaisempia, mikä on tehnyt voittojen siirtämisestä helpompaa.¹ Lisäksi kansallisten yhteisöverojärjestelmien erot ovat mahdollistaneet aggressiivisen verosuunnittelun lisääntymisen kymmenen viime vuoden aikana. Näin ollen, kun kansallisia sääntöjä laaditaan ottamatta huomioon liiketoiminnan rajatylittävää ulottuvuutta, erilaisten kansallisten yhteisöverojärjestelmien keskinäinen vaikutus synnyttää todennäköisesti eroavuuksia. Tällaiset eroavuudet aiheuttavat kaksinkertaisen verotuksen ja kaksinkertaisen verottamatta jättämisen riskejä ja vääristävät sen myötä sisämarkkinoiden toimintaa. Näissä olosuhteissa jäsenvaltioiden on yhä vaikeampaa taistella tehokkaasti yksipuolisin toimin aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä vastaan² suojellakseen kansallisia veropohjiaan rapautumiselta ja puolustautuakseen voitonsiirroilta.

Koska Euroopan ensisijaisena tavoitteena nykyisin on kestävä kasvun ja investointien edistäminen sekä oikeudenmukaiset ja yhdentyneemmät markkinat, tarvitaan uutta kehystä yritysten voittojen verottamiseksi oikeudenmukaisella ja tehokkaalla tavalla. Tässä yhteydessä CCCTB on tehokas väline tulojen kohdentamiseksi sinne, missä arvo tuotetaan, hyödyntämällä kaavaa, jossa on kolme yhtäläisesti painotettua tekijää (eli omaisuus, työvoima ja myynti). Koska nämä tekijät ovat sidoksissa paikkaan, jossa yhtiö saa voittonsa, ne kestävät paremmin aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä kuin laajalti käytetyt voiton kohdentamisen siirtohinnoittelumenettelyt.

Sen lisäksi, että CCCTB:llä voidaan estää verojen kiertämistä, uudelleen vireille pantu hanke säilyttäisi myös piirteensä yhteisöverojärjestelmänä, jolla helpotettaisiin kauppaa ja investointeja rajojen yli sisämarkkinoilla. Nykyisin yritysten, jotka harjoittavat liiketoimintaa yli rajojen, on noudatettava jopa 28:aa erilaista yhtiöverojärjestelmää. Tämä on työläs prosessi niin ajankäytön kannalta kuin taloudellisesti ja vie voimavaroja itse liiketoiminnan harjoittamiselta. Uudelleen vireille pantu CCCTB tarjoaisi edelleen samat edut kuin vuoden 2011 ehdotus sikäli, että yritysryhmiin, jotka ovat verotuksellisesti läsnä vähintään yhdessä jäsenvaltiossa, sovellettaisiin yhtä sääntökokonaisuutta niiden veropohjan laskemiseksi Euroopan unionissa (EU), ja tämän myötä ne olisivat vastuussa yhdelle verohallinnolle

¹ Komission yksiköiden valmisteluasiakirjassa ([SWD\(2015\) 121 final](#)) esitetään yksityiskohtainen katsaus monikansallisten voittojen verotuksen historiaan sekä nykyisiin ongelmiin ja haasteisiin.

² ”Aggressiivisessa verosuunnittelussa pyritään verovelvollisuuden pienentämiseen hyödyntämällä verojärjestelmän muotoseikkoja tai kahden tai useamman verojärjestelmän keskinäisiä eroja” (Komission suositus, annettu 6. joulukuuta 2012 aggressiivisesta verosuunnittelusta, [C\(2\)8806 final](#)).

(‘yhden luukun järjestelmä’). Tappioiden hyvitys rajojen yli tapahtuisi edelleen ilman eri toimenpiteitä konsolidoinnin seurauksena, eikä siirtohinnoittelusääntöjä sovellettaisi ryhmän sisällä, sillä koko ryhmää koskevien tulojen jako tehtäisiin kaavamaisesti.

Erona verrattuna vuoden 2011 ehdotukseen on se, että uudelleen vireille pannussa aloitteessa vahvistettaisiin pakolliset säännöt tiettyä kokoa suuremmille ryhmille, jotta järjestelmä kestäisi paremmin aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä. Toisaalta on myös tärkeää, että säännöt asetetaan vaihtoehtona sellaisten yksiköiden saataville, joiden on maksettava unionissa yhtiöveroa mutta jotka eivät täytä perusteita yhteisen kehityksen soveltamisesta niihin.

Kohti yhteistä yhdistettyä yhteisöveropohjaa

Neuvostossa vuodesta 2011 alkaen käydyt keskustelut ovat osoittaneet olevan epätodennäköistä, että CCCTB-ehdotus, joka on hyvin kunnianhimoinen hanke, hyväksyttäisiin kokonaisuudessaan, jos ei sovelleta vaiheittaista lähestymistapaa. Joistakin tekijöistä (erityisesti veropohjan yhdistämisestä) käydyt keskustelut ovat olleet vaikeita, ja ne saattavat jarruttaa edistymistä järjestelmän muiden keskeisten osatekijöiden suhteen. Jotta asiassa päästäisiin eteenpäin, komissio esitti kesäkuun 2015 toimintasuunnitelmassaan vaiheittaista lähestymistapaa CCCTB:hen. Komissio ehdotti, että veropohjien yhdistämistä koskevia ponnisteluja lykättäisiin siihen saakka, kun päästään ensin sopimukseen yhteisen yhteisöveropohjan (CCTB) eli yhteisen pohjan pakollisesta sääntökokonaisuudesta. Tämä ei kuitenkaan muuta sitä tosiseikkaa, että komissio esittää kaksi ehdotusta, eli toisen yhteisestä yhteisöveropohjasta ja toisen CCCTB:stä, yhtä aikaa ja osana yhtä aloitetta. CCCTB:tä koskeva vuoden 2011 ehdotus, joka on edelleen käsiteltävänä neuvostossa, perutaan samalla, kun komissio esittää uudet ehdotukset. Tässä suhteessa on olennaista, että veropohjien yhdistäminen säilyy CCCTB-aloitteen keskeisenä osana, sillä yhtiöiden unionissa kohtaamista keskeisistä verotuksellisista esteistä voidaan selvittää tehokkaimmin konsernilähtöisesti.

Tässä direktiiviehdotuksessa keskitytään vaiheittaisen lähestymistavan niin sanottuun ”toiseen vaiheeseen”, toisin sanoen sen jälkeiseen aikaan, kun yhteisen yhteisöveropohjan osatekijöistä on päästy poliittiseen sopimukseen. Siihen saakka CCCTB:tä koskeva ehdotus on edelleen tarkasteltavana neuvostossa. CCCTB:ssä säädetään ryhmään kuulumisen edellytyksistä ja vahvistetaan ryhmän mahdolliset muodot. Lisäksi se sisältää veropohjien yhdistämisen teknisiä sääntöjä. Ryhmään liittymistä tai siitä poistumista koskevien tarvittavien oikaisujen ohella tekstissä käsitellään yritysten uudelleenorganisointia keskittyen rajatylittävien ryhmien erityispiirteisiin ja erityisesti tappioiden ja realisoitumattomien pääomavoittojen kohteluun. Mukana on myös säännöksiä ryhmän ja muiden yksiköiden välisistä suhteista. Ne liittyvät pääasiassa lähdeverojen ja kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi annettavan hyvityksen käsittelyyn. Yksi tärkeimmistä osatekijöistä ehdotuksessa on kaavamainen jako eli mekanismi, jossa käytetään painotuksia kohdennettaessa ryhmän yhdistettyä veropohjaa asianomaisille jäsenvaltioille. Vaikka yritykset voivat yhteisen yhteisöveropohjan sääntöjen mukaan edelleen periaatteessa soveltaa kansallisia sääntöjä verojensa hallinnointiin, CCCTB edellyttää kuitenkin hallinnollista erityiskehystä rajatylittävien ryhmien rakenteiden huomioon ottamiseksi.

• Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa

CCCTB-ehdotuksen pano uudelleen vireille on keskiössä EU:n oikeudenmukaista ja tehokasta yhtiöverojärjestelmää koskevasta toimintasuunnitelmasta annetussa komission tiedonannossa, joka hyväksyttiin 17. kesäkuuta 2015. Toimintasuunnitelmassa esitetään viisi keskeistä

toiminta-alaa³. Siinä tarkastellaan nykyisiä yhteisöveropolitiikkoja unionissa ja asetetaan tavoitteeksi se, että EU:hun luotaisiin sellainen yhteisöverojärjestelmä, jossa yritysten voittoja verotetaan sillä lainkäyttöalueella, jolla arvo tosiasiallisesti tuotetaan. CCCTB esitellään kattavana aloitteena, joka olisi äärimmäisen tehokas väline päästä tavoitteeseen oikeudenmukaisemmasta ja tehokkaammasta verotuksesta.

Lisäksi uudelleen vireille pantu CCCTB-ehdotus sisältäisi säännöt veropohjan rapautumista ja voitonsiirtoja koskevan OECD:n BEPS-aloitteen joidenkin keskeisten toimien ottamiseksi huomioon. Nämä osatekijät on nyt sisällytetty vähimmäisvaatimuksina äskettäin annettuun neuvoston direktiiviin 2016/1164/EU⁴ (jäljempänä myös 'verojen kiertämisen estämistä koskeva direktiivi' eli 'ATA-direktiivi'). CCCTB:hen itse asiassa sisällytettäneen ATA-direktiivin verojen kiertämisen estämistä koskevat osatekijät mutta uudessa oikeudellisessa kehityksessä. Normien olisi näet oltava osa yhteistä EU:n laajuista yhteisöverojärjestelmää, ja niissä olisi annettava ehdottomia sääntöjä pikemminkin kuin esitettävä vähimmäisvaatimuksia.

Se, että CCCTB pannaan uudelleen vireille, on merkittävässä asemassa komission oikeudenmukaisemman verotuksen alalla suunnitteleminen hankkeiden joukossa. Ehdotus on tarkoitus esitellä suurelle yleisölle samana päivänä kuin direktiiviehdotus verokohtelun eroavuuksista, joihin liittyy kolmansia maita, (ehdotuksella muutetaan ATA-direktiiviä) ja direktiiviehdotus riitojen ratkaisemisesta. Lisäksi ehdotus rakentuu hiljattain hyväksytyille verotusalan hankkeille. ATA-direktiivin lisäksi kyseessä ovat emo-tytäryhtiödirektiivin (PS-direktiivi) tarkistukset (vuosina 2014 ja 2015) ja korko- ja rojaltidirektiivin (IR-direktiivi) uudelleenlaadintaehdotus (vuonna 2011). PS-direktiivialoite ja jotkin IR-direktiivin yhteydessä keskustellut muutokset heijastavat nykyisiä poliittisia painopisteitä, joiden mukaan EU:n verolainsäädäntöä olisi lujitettava aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä vastaan.

- **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

CCCTB kuuluu oikeudenmukaisempaa verotusta koskevien komission aloitteiden piiriin, ja se auttaisi poistamaan esteitä, jotka aiheuttavat sisämarkkinoiden asianmukaista toimintaa estäviä vääristymiä. Tähän perustuen se pitkälti täydentää yhtiöoikeutta koskevaa EU:n tason lainsäädäntöä ja on pääpiirteissään sopusoinnussa pääomamarkkinaunionin kaltaisten hankkeiden ja useiden verotuksen avoimuutta, tiedonvaihtoa ja rahanpesun torjuntaa koskevien aloitteiden kanssa.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

- **Oikeusperusta**

Tämä ehdotus kuuluu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT-sopimus) 115 artiklan soveltamisalaan. Kyseisessä artiklassa todetaan, että sen nojalla toteutettavien lähentämistoimenpiteiden on suoraan vaikutettava sisämarkkinoiden toteuttamiseen tai toimintaan.

³ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille ja neuvostolle, annettu 17 päivänä kesäkuuta 2015, oikeudenmukaisen ja tehokkaan yhtiöverojärjestelmän käyttöönottamiseksi Euroopan unionissa: viisi keskeistä toiminta-alaa (COM (2015) 302 final).

⁴ Neuvoston direktiivi (EU) 2016/1164, annettu 12 päivänä heinäkuuta 2016, sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta (EUVL L 193, 19.7.2016, s. 1–14).

CCCTB-aloitteen panolla uudelleen vireille pyritään helpottamaan liiketoimintaa EU:ssa ryhtymällä soveltamaan verovelvollisiin yhteisöverolainsäädännössä kaikkialla sisämarkkinoilla yhteistä säännöstöä, jolla järjestelmästä saadaan vahvempi siten että se kestää paremmin aggressiivista verosuunnittelua. Molemmilla tavoitteilla vaikutetaan sisämarkkinoihin päättäväisesti ja suoraan nimenomaan sikäli, että niillä pyritään poistamaan sisämarkkinoiden toiminnan vääristymiä.

- **Toissijaisuusperiaate (jaetun toimivallan osalta)**

Tämä ehdotus on toissijaisuusperiaatteen mukainen.

Vaikka ongelmat ja syyt sille, miksi tarvitaan toimia, kuten edellisissä jaksoissa on selitetty, ovat alkuperältään erilaiset, vaikuttaa siltä, että haitallisiin vaikutuksiin voidaan puuttua tehokkaasti vain yhteisen ratkaisun kautta: näin ollen yhteisöverojärjestelmien lähentäminen unionissa lieventäisi markkinavääristymiä luomalla oikeudenmukaisemman ja yhtenäisemmän verotusympäristön, jossa yritykset voivat toimia. On selvää, että jotta tämä tavoite toteutuisi, tarvitaan unionin tason toimia sen sijaan, että jäsenvaltiot toimisivat erillään ja koordinoimattomalla tavalla. Jos jäsenvaltiot suunnittelisivat ja toteuttaisivat aloitteita yksin, tilanne jatkuisi nykyisellään tai jopa vaikeutuisi entisestään, sillä verovelvollisten olisi edelleen oltava tekemisissä 28 erilaisen ja joskus keskenään ristiriitaisen verojärjestelmän kanssa.

CCCTB:n suunnitellulla uudelleen vireille panolla halutaan reagoida tarpeeseen luoda sisämarkkinoille kasvua ja työpaikkoja sekä toimia aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä vastaan. Kaikilla näillä tavoitteilla pyritään olennaisesti ratkaisemaan ongelmia, jotka ulottuvat yhtä jäsenvaltiota laajemmalle, ja sen vuoksi ne vaativat yhteistä lähestymistapaa. Tämän perusteella mahdolliset toimenpiteet voivat johtaa tuloksiin vain, jos sääntöjä sovelletaan yhdenmukaisella tavalla kaikkialla sisämarkkinoilla. Jos näin ei tapahdu, yhteisöverotuksen ala säilyy sirpaleisena, minkä vuoksi verotukselliset esteet eivät katoa minnekään ja epäreilut verokilpailun käytännöt kukoistavat edelleen.

Kaiken lisäksi veron kiertämisen käytännöt vaikuttavat nykyisin ennen kaikkea rajatylittävissä yhteyksissä. Erilaisten verojärjestelmien keskinäinen vaikutus nimenomaan luo tilaisuuksia väärinkäyttöön tai helpottaa kansallisten yhteisöverosääntöjen keskinäisestä vaikutuksesta aiheutuvien eroavuuksien käyttämistä hyväksi. Lisäksi se seikka, että EU on hyvin pitkälle yhdentynyt sisämarkkina-alue, luo paljon rajatylittävää toimintaa, mikä korostaa sitä, miten tärkeää on sopia koordinoituja ratkaisuita.

Kun otetaan huomioon uudelleen vireille pantavan ehdotuksen laajuus ja vaikutukset, ehdotuksen tavoitteet (eli 28 kansallisen verojärjestelmän keskinäisen vaikutuksen nykyisin synnyttämien vääristymien lieventäminen ja edullisempien edellytysten luominen rajatylittäviin investointeihin sisämarkkinoilla) saavutettaisiin paremmin unionin tasolla.

Useimpiin CCCTB-järjestelmän keskeisiin kysymyksiin voidaan hakea ratkaisuja vain yhteisin toimin. Esimerkiksi yksiköiden tai maksujen oikeudellisessa luokittelussa olevat eroavuudet, jotka johtavat kaksinkertaiseen verotukseen tai kaksinkertaiseen verottamatta jättämiseen, voitaisiin poistaa yhteisiä yhtiöverosääntöjä soveltavien yhtiöiden välisissä suhteissa. Nämä ongelmat ratkeaisivat jäsenvaltioiden erillisin toimin parhaassakin mahdollisessa tapauksessa vain kahdenvälisesti. Tappioiden hyvitys rajojen yli toimisi itsessään tehokkaimmin, jos kaikki jäsenvaltiot myöntäisivät hyvityksen, vaikka kahdenvälistä lähestymistapaa ei voidakaan sulkea pois toiseksi parhaana vaihtoehtona. Verottomalla ryhmän sisäisellä uudelleenorganisoinnilla, monimutkaisen ryhmän sisäisen siirtohinnoittelun poistamisella sekä tulojen kaavamaisella jaolla ryhmän tasolla on rajatylittävä lähtökohta, ja näihin kysymyksiin voidaan puuttua vain yhteisellä säätelyllä.

- **Suhteellisuusperiaate**

Ehdotetut toimenpiteet ovat soveltuvia ja tarpeellisia haluttujen tavoitteiden saavuttamiseksi. Ne rajoittuvat yhteisöveropohjan yhdenmukaistamiseen, joka on ehdoton edellytys havaittujen sisämarkkinoita vääristävien tekijöiden poistamiselle. CCCTB:n uudelleen vireille pano ei myöskään rajoita jäsenvaltioiden itsemääräämisoikeutta päättää, paljonko ne tarvitsevat verotuloja budjettipolitiikan tavoitteisiin. Tältä osin se ei vaikuta jäsenvaltioiden oikeuteen vahvistaa omat yhteisöverokantansa.

Vaikka komissio on johdonmukaisesti tähdentänyt tarvetta koordinoida kansallisia verokäytäntöjä, on selvää, ettei koordinointi yksinään riitä poistamaan veroihin liittyviä vääristymiä sisämarkkinoilla. Kokemus on osoittanut, että koordinointi on hidas prosessi ja että tulokset ovat olleet tähän mennessä vaatimattomia. Verokoordinoinnissa myös tyypillisesti puututaan vain erityisiin kysymyksiin, eikä sen avulla voida ratkaista yhtiöiden sisämarkkinoilla kohtaamien ongelmien koko kirjoa, joka edellyttää kokonaisvaltaista ratkaisua.

Tarkoituksena on rajata uudelleen vireille pantua CCCTB:tä niin, että pakottavat säännöt koskisivat vain tarvittavia verovelvollisten luokkia eli tietyn koon ylittäviä yritysryhmiä. Tämä johtuu siitä, että ryhmillä, joilla on suuret tulot, on yleensä riittävät resurssit toteuttaa aggressiivisia verosuunnittelustrategioita.

Suunnitelluilla säännöillä ei tämän ansiosta ylitetä sitä, mikä on tarpeen sisämarkkinoiden parempaa toimintaa koskevien perussopimuksen tavoitteiden saavuttamiseksi.

- **Toimintatavan valinta**

Edellä mainittuihin sisämarkkinoiden vääristymiin voidaan puuttua vain sitovilla säännöksillä ja yhteisellä oikeudellisella kehyksellä. Ei-sitova säädös olisi riskialtis valinta, sillä jäsenvaltiot voisivat päättää, etteivät ne pane sitä lainkaan täytäntöön tai se voisi johtaa pirstaleiseen lähestymistapaan. Tällainen lopputulos olisi hyvin epätoivottava. Riskinä olisi oikeudellisen epävarmuuden lisääntyminen verovelvollisten kannalta. Lisäksi sisämarkkinoilla sovellettavan koordinoitun ja yhtenäisen yhtiöverojärjestelmän tavoitteet vaarantuisivat. Koska yhteisen veropohjan rakenteen odotetaan lisäksi vaikuttavan kansallisiin talousarvioihin, erityisesti veropohjan kaavamaisen jaon välityksellä, on olennaisen tärkeää, että veropohjan koostumuksen määritteleviä sääntöjä sovelletaan johdonmukaisesti ja tehokkaasti. Tähän päästään paljon todennäköisemmin sitovalla lainsäädännöllä.

SEUT-sopimuksen 115 artiklan mukaan *”neuvosto antaa yksimielisesti ... direktiivejä jäsenvaltioiden sellaisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä, jotka suoraan vaikuttavat sisämarkkinoiden toteuttamiseen ja toimintaan”*. Perussopimuksessa siis määrätään, että välittömän verotuksen alalla lainsäädäntöä voidaan antaa ainoastaan direktiivien muodossa. SEUT-sopimuksen 288 artiklan mukaan direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, jolle se on osoitettu, mutta jättää kansallisten viranomaisten valittavaksi muodon ja keinot. Direktiivi olisi näin ollen säilytettävä luonteeltaan yleisenä, ja tekniset ja pienet yksityiskohdat olisi jätettävä jäsenvaltioiden päätettäväksi.

3. SIDOSRYHMIEN KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Sidosryhmien kuuleminen**

Komissio järjesti julkisen kuulemisen kaikkien sidosryhmien saamiseksi mukaan ja tarjosi asianomaisille mahdollisuuden esittää näkemyksensä CCCTB:n uudesta vireillepanosta. Kuulemiseen saatiin 175 vastausta. Suurin osa vastauksista (37 %) saatiin rekisteröidyiltä yhdistyksiltä, ja seuraavaksi eniten vastauksia (32 %) tuli yksittäisiltä yhtiöiltä, joista suurin osa oli pk-yrityksiä. Tässä näkyy selvästi, että pienemmät yhtiöt ovat kiinnostuneita ehdotuksesta.

Vastaajan tyypistä riippuen näkemykset siitä, onko CCCTB sopiva väline voitonsiirtoihin puuttumiseksi ja hallinnollisen taakan keventämiseksi, vaihtelivat. Vaikka ehdotus nähdään kaiken kaikkiaan myönteisenä, kansalaisjärjestöt ja julkiset laitokset korostavat enemmän CCCTB:n vaikutusta verosuunnitteluun. Yritykset pikemminkin korostavat säännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten alentamista ja liiketoiminnan kannalta suotuisan investointiympäristön luomista. Ne kuitenkin myös korostavat kohonneiden hallinnollisten kustannusten riskejä, jos veronkierron estämistä koskevat säännöt ovat järjestelmässä keskeisessä asemassa.

Julkisessa kuulemisessa saadut kommentit on otettu huomioon vaikutustenarvioinnissa: näihin kommentteihin viitataan eri osissa sekä erillisessä asiaa koskevassa liitteessä.

- **Asiantuntijatiedon keruu ja käyttö**

Vaikutustenarviointi sisältää kolmen tutkimuksen tulokset.

1. Euroopan komission yhteisen tutkimuskeskuksen CORTAX-tutkimus. CORTAX-malli on yleisen tasapainon malli, jonka tarkoituksena on arvioida yhteisöverouudistusten vaikutuksia 28 EU-maassa. Mallissa käytetään erilaisista **tietolähteistä** saatavia yksityiskohtaisia tietoja.

2. Eurooppalaisen taloustutkimuskeskuksen (Centre for European Economic Research, ZEW) tutkimus verouudistusten vaikutuksesta pyrittäessä poistamaan velkarahoituksen edullinen verokohtelu, joka vaikuttaa pääoman kustannuksiin ja tosiasiallisiin veroasteisiin. Tutkimuksessa keskitytään siihen, miten laajalti verojärjestelmissä nykyisin suositaan velanottoa yritystoiminnassa EU28-maissa, ja analysoidaan, voitaisiinko erilaisilla uudistusvaihtoehtojilla periaatteessa pystyä puuttumaan velanoton suosimiseen ja edistämään investointeja.

3. Eurooppalaisen taloustutkimuskeskuksen tutkimus verosuunnittelun vaikutuksista efektiivisiin veroasteisiin. Tutkimuksessa tuotetaan keskimääräisiä veroasteita ja efektiivisiä marginaaliveroasteita, joihin sisältyy monikansallisten yhtiöiden mahdollisuus hyödyntää kehittyneitä verosuunnittelustrategioita, mukaan lukien veroetusjärjestelmät.

- **Vaikutustenarviointi**

Tarkasteltavana ollut toimintapoliittinen päävaihtoehto on ehdotus yhteisestä yhdistetystä yhteisöveropohjasta. Keskeinen valinta oli tällaisen veropohjan laajuus eli tehdäänkö CCCTB:stä pakollinen kaikille yrityksille vai sovelletaanko sitä vain osaan yrityksistä. Harkinnassa oli ollut useita vaihtoehtoja, joilla puututtaisiin siihen, että nykyisissä verojärjestelmissä suositaan velanottoa. Valittavissa oli kaksi keskeistä toimintatapaa: sallitaan niin velkarahoituksen kuin oman pääoman ehtoisen rahoituksen kustannusten

vähennyskelpoisuus tai kielletään se molemmilta. T&K-kannustimien osalta keskeisissä vaihtoehtoissa harkittiin T&K-investointimenojen eriasteisia verovähennyksiä.

Eri vaihtoehtojen arvioinnin jälkeen päädyttiin parhaaksi katsottuun vaihtoehtoon: CCCTB, joka on pakollinen suurille yhtiöille ja johon yhdistetään kasvu- ja investointivähennys ja T&K-menojen vähennys. Kasvu- ja investointivähennyksellä tehdään vähennykset velan ja oman pääoman rahoituskustannuksista noudattaen tiettyjä enimmäismääriä väärinkäytön ja verosuunnittelun välttämiseksi. T&K-menojen vähennyksen tarkoituksena on vähintään säilyttää nykyiset T&K-verokannustimet. Arvioinnin mukaan CCCTB:llä on selkeitä etuja verrattuna siihen vaihtoehtoon, ettei toimia toteutettaisi.

Parhaana pidetyn vaihtoehdon toteuttamisen odotetaan lisäävän verojärjestelmien oikeudenmukaisuutta ja luovan tasapuoliset toimintaedellytykset sen ansiosta, että poistetaan tehokkaasti aggressiivisen verosuunnittelun kannustimet EU:ssa. Näin olisi helpompaa varmistaa, että yhtiöt maksavat oikeudenmukaisen osuuden verorasituksesta, ja vahvistaa verovelvollisten moraalia. Lisäksi rajatylittävät verotukselliset esteet voitaisiin poistaa tehokkaasti EU:ssa. Vääristymät yhtiöiden tekemissä rahoituspäätöksissä vähenevät kasvu- ja investointivähennyksen ansiosta, sillä kyseinen vähennys tuo oman pääoman ehtoisen rahoituksen ja velkarahoituksen samaan asemaan. T&K-verokannustimia ei pelkästään säilytetä vaan niitä parannetaan ja virtaviivaistetaan.

Tästä ehdotuksesta odotetaan koituvan positiivista taloudellista hyötyä. Yhteinen yhdistetty yhteisöveropohja, johon sisältyy kasvu- ja investointivähennys, lisäisi investointeja jopa 3,4 prosenttia ja työllisyyttä 0,6 prosenttia. Kasvu kiihtyisi kaiken kaikkiaan noin 1,2 prosenttia. Säännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten odotetaan alenevan (10 % säännösten noudattamiseen kuluva ajassa ja 2,5 % säännösten noudattamisesta aiheutuvissa kustannuksissa). Tytäryhtiön perustamiskustannukset alenisivat jopa 67 prosenttia, minkä ansiosta yritysten (myös pk-yritysten) olisi helpompi lähteä ulkomaille.

Parhaana pidetystä vaihtoehdosta ei odoteta aiheutuvan ympäristövaikutuksia. Myös yhteiskunnalliset vaikutukset ovat rajalliset.

- **Sääntelyn toimivuus ja yksinkertaistaminen**

Verosäännösten noudattamisesta aiheutuvat kustannukset ovat merkittävä rasite yrityksille, ja niiden alentaminen on huomattava etu CCCTB:n täytäntöönpanossa. Säännösten noudattamisesta aiheutuu suurille yhtiöille kustannuksia arviolta noin 2 prosenttia maksetuista veroista, kun taas pk-yrityksille aiheutuu tällaisia kustannuksia arviolta noin 30 prosenttia maksetuista veroista. Säännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten arvioidaan kasvavan, kun rajatylittävä toiminta lisääntyy ja tytäryhtiöitä perustetaan enemmän. Verouudistuksia koskevat tiedot osoittavat, että useita yhteisöverouudistuksia tehtiin kriisin jälkeen ja monilla toimenpiteillä pyrittiin lujittamaan veronkierron vastaista kansainvälistä kehystä. Tämä huomioon ottaen verosäännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten alentaminen uutta tytäryhtiötä perustettaessa tuo huomattavaa etua: tytäryhtiön perustamisesta jossain jäsenvaltiossa aiheutuvien aikakustannusten arvioidaan alenevan 62–67 prosenttia. Jos keskitytään toistuviin kustannuksiin eli jätetään huomiotta kertaluonteiset vaihtokustannukset, vaikutustenarvioinnin mukaan säännösten noudattamiseen kuluisi 8 prosenttia vähemmän aikaa CCCTB:n täytäntöönpanon ansiosta. Ajan säästymisen perusteella voidaan arvioida karkeasti, miten paljon kustannukset kaiken kaikkiaan alenisivat CCCTB-järjestelmässä. Jos toimintaansa laajentaisi ulkomaille 5 prosenttia keskisuurista yhtiöistä, kertaluonteisia kustannussäästöjä koituisi arviolta noin 1 miljardi euroa. Jos kaikki monikansalliset yhteisöt

soveltaisivat CCCTB:tä, säännösten noudattamisesta aiheutuvat toistuvat kustannukset alenisivat noin 0,8 miljardia euroa.

Verohallinnoille koituu hyötyä, sillä siirtohinnoittelukysymyksiä tarvitsee käsitellä vähemmän ja tapauksia on vähemmän, koska yritysryhmän verotuskysymykset käsittelee suurimmaksi osaksi emoyhtiön sijaintijäsenvaltion hallinto. Toisaalta, niin kauan kuin CCCTB ei ole pakollinen kaikille yrityksille, kansallisille hallinnoille koituu säännösten noudattamisesta ylimääräisiä kustannuksia, koska on ylläpidettävä kahta rinnakkaista järjestelmää.

Jotta päästäisiin oikeasuhteisella tavalla tavoitteeseen eli siihen, että verojärjestelmä olisi oikeudenmukainen, CCCTB:n osalta parhaana pidetty vaihtoehto olisi tehdä järjestelmästä pakollinen vain osalle yrityksistä, perustuen niiden kokoon. Mikroyritykset ja pk-yritykset vapautetaan siten CCCTB:n pakollisesta soveltamisesta. Kun pakollinen soveltaminen rajoitetaan ryhmiin, joiden konsolidoitu liikevaihto on yli 750 miljoonaa euroa, soveltamisen piiriin saadaan suurin osa (noin 64 %) ryhmien liikevaihdosta, kun samalla rajoitetaan riskiä, että soveltamisen piiriin tulisi puhtaasti kotimaisia ryhmiä. Kynnysarvo on yhdenmukainen sen lähestymistavan kanssa, joka on omaksuttu muissa veron kiertämisen estämisestä koskevilla EU:n aloitteilla. Samaan aikaan ehdotuksessa tarjotaan niille yhtiöille, joille CCCTB:n soveltaminen ei ole pakollista, mahdollisuus soveltaa CCCTB-järjestelmää vapaaehtoisesti. Näin pk-yrityksille ja mikroyrityksille saadaan mahdollisimman paljon joustoa, ja niille tarjotaan mahdollisuus hyötyä CCCTB:n eduista tekemättä järjestelmästä kuitenkaan pakollista näille yrityksille.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Tällä direktiiviehdotuksella ei ole vaikutuksia Euroopan unionin talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

- **Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt**

Komissio arvioi tämän direktiivin soveltamista viisi vuotta direktiivin voimaantulon jälkeen ja laati direktiivin toiminnaista kertomuksen neuvostolle. Jäsenvaltioiden olisi toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

- **Selittävät asiakirjat (direktiivien osalta)**

Ks. johdanto-osan 18 kappale.

- **Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtaiset selitykset**

Tämä ehdotus on toinen vaihe monivaiheisessa lähestymistavassa kohti EU:n laajuista yhteisöverojärjestelmää, jossa samaan ryhmään kuuluvien jäsenten verotettavat tulokset yhdistetään yli rajojen.

- **Soveltamisala:** Toisin kuin vuoden 2011 ehdotus, jossa säädettiin kaikille vapaaehtoisesta järjestelmästä, tämä ehdotus on pakollinen kaikille tiettyä kokoa suuremmille yritysryhmille. Kokoon liittyvän kynnysarvon määrittämisperuste liittyy sen konsernitilinpäätöksen tekevän ryhmän konsolidoituihin kokonaistuloihin, johon yhtiö kuuluu. Lisäksi yhteisiä sääntöjä on mahdollista soveltaa monenlaisiin ryhmiin, jotka jäävät kooltaan soveltamiskynnyksen alapuolelle.

- **Ryhmän määritelmä:** (ei muutoksia vuoden 2011 ehdotukseen verrattuna) Kelpoisuus kuulua ryhmään, jonka veropohjat yhdistetään, on määritettävä kaksiosaisella testillä, joka pohjautuu i) valvontaan (yli 50 prosenttia äänioikeuksista) ja ii) omistusoikeuteen (yli 75 prosenttia pääomasta) tai oikeuteen voitonjaosta (yli 75 prosenttia voitonjakoon oikeuttavista oikeuksista). Näitä valvonnan ja omistusoikeuden tai voitonjakoa koskevien oikeuksien kahta kynnysarvoa on noudatettava koko verovuoden ajan; muussa tapauksessa kynnysarvoista jäävän yhtiön on poistuttava ryhmästä viipymättä. Ryhmään kuulumiselle vahvistetaan lisäksi vähintään yhdeksän peräkkäisen kuukauden vaatimus.
- **Yritysten uudelleenorganisointi & tappioiden ja realisoimattomien pääomavoittojen verotus:** (ei muutoksia vuoden 2011 ehdotukseen verrattuna) Ehdotettuun kehykseen sisältyvät pääasiassa tappioiden ja realisoimattomien pääomavoittojen kohtelu ryhmään liittyessä tai siitä poistuttaessa.

Kun yhtiö liittyy ryhmään, **ennen yhdistämistä syntyneet kaupalliset tappiot** siirretään eteenpäin kuitattaviksi yhtiön jako-osuutta vastaan. Kun yhtiö poistuu ryhmästä, sille ryhmässä oloaikana syntyneitä tappioita ei kohdenneta sille. Tässä ehdotuksessa täsmennetään vuonna 2011 esitettyä sääntöä seuraavasti: laajempien uudelleenjärjestelyjen tapauksissa, joissa useamman kuin yhden yhtiön on poistuttava tappiota tekevästä ryhmästä, vahvistetaan kynnysarvo sen määrittämiseksi, millä edellytyksin yhtiöt eivät enää poistu tappioita toimivasta ryhmästä vaan tappiot jaetaan konsernissa.

Ehdotuksessa on sääntöjä, joilla puututaan käyttöomaisuuden arvoa kasvattaneisiin **realisoimattomiin pääomavoittoihin**, kun käyttöomaisuudesta luovutaan lyhyen ajan kuluttua siitä, kun yhtiö on liittynyt ryhmään tai poistunut siitä. Jäsenvaltiolle (jos kyseessä on ryhmään liittyminen) tai ryhmälle (jos kyseessä on ryhmästä poistuminen) annetaan oikeus verottaa perusteena olevia pääomavoittoja siinä määrin kuin ne ovat syntyneet niiden verotustoimivallan alueella. Itse tuotettuihin aineettomiin hyödykkeisiin liittyvien pääomavoittojen verokohteluun tarvitaan lisäksi yksilöityä lähestymistapaa, jossa niitä arvioidaan käyttäen soveltuvaa muuttujaa, eli tiettyä aikana syntyneitä tutkimus-, kehitys-, markkinointi- ja mainontakustannuksia.
- **Lähdeverot:** (ei muutoksia vuoden 2011 ehdotukseen verrattuna) Koroista ja verovelvollisten rojalteista kannetut lähdeverot on jaettava kyseistä verovuotta koskevan kaavan mukaan. Osingoista kannettuja lähdeveroja ei jaeta, sillä osingot jaetaan koroista ja rojalteista poiketen verojen jälkeen, eivätkä ne johda mihinkään ryhmän kaikkia yhtiöitä koskeviin vähennyksiin.
- **Verovapautusten kiertämisen estäminen:** (ei muutoksia vuoden 2011 ehdotukseen verrattuna) Osakkeiden luovutusta suosivaa verovapautusta ei sallita, jos se ulotetaan laittomasti koskemaan muita omaisuuseriä kuin osakkeita. Näin tapahtuu, jos omaisuuseriä siirretään ryhmän sisällä ilman verovaikutuksia ryhmän jäsenelle, joka tämän jälkeen myydään pois ryhmästä. Tällöin omaisuuseriin voidaan yhtiön myymisen verukkeella soveltaa verovapautusta, josta on säädetty osakkeiden luovutukselle. Vastaavanlainen kohtelu annetaan ryhmän sisällä siirrettäville omaisuuserille, jotka myydään ryhmästä pois kuluvana tai seuraavana verovuonna. Tässä tapauksessa tehdään oikaisu, jotta omaisuuserän voidaan katsoa poistuneen ryhmästä siinä jäsenvaltiossa, jossa se alun perin oli, eli ennen ryhmän sisäistä siirtoa.

- **Kaavamainen jako:** (ei muutoksia vuoden 2011 ehdotukseen verrattuna) Kaavassa on kolme yhtäläisesti painotettua jakotekijää (työvoima, omaisuuserät ja myynti määränpäättäjän). Tämä yhdistelmä edustaa tasapainoista lähestymistapaa verotettavien voittojen jakamisessa asianomaisten jäsenvaltioiden kesken. Työvoimatekijä jaetaan henkilöstömenojen ja työntekijöiden lukumäärän perusteella (niin että kummankin osuus on puolet), jotta voidaan ottaa huomioon palkkatasojen erot eri puolilla unionia ja jotta jako on oikeudenmukaisempi. Omaisuuseriä koskevaan jakotekijään on kuuluttava kaikki aineelliset hyödykkeet. Aineettomia hyödykkeitä ja rahoitusvaroja ei oteta huomioon kaavassa, koska ne eivät ole paikkaan sidottuja ja ne aiheuttavat järjestelmän kiertämisen vaaran. Näillä jakotekijöillä ja painotuksilla olisi varmistettava, että voitot verotetaan siellä missä ne on todellisesti ansaittu. Poikkeuksellisesti silloin, kun jakamisen tulos ei vastaa oikeudenmukaisella tavalla liiketoiminnan laajuutta, suojalausekkeella säädetään mahdollisuudesta käyttää vaihtoehtoista tulonjakomenetelmää.

Koska yleisessä kaavamaisessa jakojärjestelmässä ei voida ottaa huomioon tiettyjen toimialojen erityispiirteitä, annetaan säännöt oikaistuihin kaavoista, jotta esimerkiksi rahoitus- ja vakuutuspalvelualojen, öljy- ja kaasualojen sekä meri- ja lentoliikenteen alojen tarpeet voitaisiin täyttää paremmin.

- **Hallinnolliset menettelyt:** Vuonna 2011 tehdystä ehdotuksesta poiketen yhteiset hallinnolliset säännöt koskevat ainoastaan konsernia. Periaatteessa yksittäiset verovelvolliset, jotka päättävät soveltaa ensimmäisen vaiheen sääntöjä, kuuluvat edelleen jäsenvaltioiden kansallisten hallinnollisten määräysten soveltamisalaan.

Ryhmät asioivat vain yhden verohallinnon kanssa ("pääasiallinen veroviranomainen") EU:ssa. Tätä kutsutaan myös "yhden luukun järjestelmäksi". Tässä perusteena on se jäsenvaltio, jossa ryhmän emoyhtiö ("pääasiallinen verovelvollinen") pitää verotuksellista kotipaikkaansa. Pääasiallinen veroviranomainen käynnistää ja koordinoi tarkastuksia. Sellaisen jäsenvaltion kansalliset viranomaiset, jossa jonkin ryhmän jäsenen voittoja verotetaan, voivat pyytää tarkastuksen käynnistämistä.

Sen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, jossa jokin ryhmän jäsen pitää kotipaikkaansa tai johon se on sijoittautunut, voi riitauttaa pääasiallisen veroviranomaisen päätöksen ryhmän olemassaolosta tai verotuspäätöksen oikaisun. Tätä varten on nostettava kanne pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimissa. Verovelvollisten ja veroviranomaisten väliset erimielisyydet on käsiteltävä hallintoelimestä, joka on pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti toimivaltainen käsittelemään muutoksenhaut ensimmäisessä oikeusasteessa.

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI**yhteisestä yhdistetystä yhteisöveropohjasta (CCCTB)**

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 115 artiklan,

ottaa huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyhteistyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁵,

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁶,

noudattaa erityistä lainsäätämisyhteistyä,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Yhtiöt, jotka haluavat harjoittaa unionin sisällä rajatylittävää liiketoimintaa, kohtaavat vakavia esteitä ja markkinavääristymiä, koska erilaisia ja keskinäisessä vaikutuksessa olevia yhtiöverojärjestelmiä on 28. Lisäksi verosuunnittelun rakenteista on tullut ajan myötä yhä kehittyneempiä, kun näitä rakenteita kehitetään ulottumaan useille lainkäyttöalueille ja niissä hyödynnetään tehokkaasti verojärjestelmän muotoseikkoja taikka kahden tai useamman verojärjestelmän eroavuuksia yhtiöiden maksettaviksi tulevien verojen vähentämiseksi. Vaikka näissä tilanteissa korostuvat puutteet, jotka ovat luonteeltaan täysin erilaisia, ne molemmat luovat esteitä, jotka estävät sisämarkkinoiden asianmukaista toimintaa. Toimissa näiden ongelmien korjaamiseksi olisi sen vuoksi puututtava molemmantyyppisiin markkinoiden toimintapuutteisiin.
- (2) Sisämarkkinoiden asianmukaisen toiminnan tukemiseksi yhteisöveroympäristö olisi unionissa muokattava sen periaatteen mukaisesti, että yhtiöt maksavat oikeudenmukaisen osuuden verosta sillä lainkäyttöalueella, jolla (niillä lainkäyttöalueilla, joilla) niiden voitot syntyvät. Sen vuoksi on tarpeen säätää mekanismeista, joilla estettäisiin yhtiöitä hyödyntämästä kansallisten verojärjestelmien välisiä eroavuuksia maksaakseen vähemmän veroja. Yhtä tärkeää on myös edistää kasvua ja taloudellista kehitystä sisämarkkinoilla helpottamalla rajojen yli käytävää kauppaa ja yritysten investointeja. Tätä varten on tarpeen poistaa sekä kaksinkertaisen verotuksen että kaksinkertaisen verottamatta jättämisen riskit unionissa kitkemällä kansallisten yhteisöverojärjestelmien keskinäisessä vaikutuksessa olevat eroavuudet. Samaan aikaan yhtiöt tarvitsevat helposti täytöntöön pantavan vero- ja oikeudellisen kehyksen liiketoimintansa kehittämiseksi ja laajentamiseksi yli rajojen unionissa. Tässä yhteydessä olisi myös päästä eroon vielä vallitsevista syrjivistä tilanteista.

⁵ EUVL C , , s. .

⁶ EUVL C , , s. .

- (3) Kuten todetaan 16 päivänä maaliskuuta 2011 tehdyssä ehdotuksessa neuvoston direktiiviksi yhteisestä yhdistetystä yhtiöveropohjasta (CCCTB)⁷, yhteisöverojärjestelmä, jossa unionia pidettäisiin yhtenä markkinana yhteisöveropohjan laskemiseksi, helpottaisi unionissa kotipaikkaansa pitävien yritysten rajatylittävää toimintaa ja edistäisi tavoitetta tehdä unionista kansainvälisten investointien kannalta kilpailukykyisempi paikka. Vuoden 2011 CCCTB-ehdotuksessa keskityttiin tavoitteeseen helpottaa yritysten liiketoiminnan laajentamista unionissa. Kyseisen tavoitteen lisäksi olisi myös otettava huomioon, että CCCTB voi hyvin tehokkaasti parantaa sisämarkkinoiden toimintaa veronkierron torjunnan järjestelmillä. Tämän perusteella CCCTB-aloite olisi pantava uudelleen vireille, jotta voidaan tasavertaisesti käsitellä niin liiketoiminnan helpottamiseen liittyvää näkökulmaa kuin aloitteen roolia veronkierron torjunnassa. Tällainen lähestymistapa soveltuisi parhaiten yritettäessä poistaa sisämarkkinoiden toiminnan vääristymiä.
- (4) Koska on tarpeen toimia nopeasti, jotta varmistettaisiin sisämarkkinoiden asianmukainen toiminta muuttamalla sisämarkkinat yhtäältä kaupankäyntiä ja investointeja suosivimmiksi ja toisaalta paremmin veronkiertojärjestelyjä kestäviksi, on tarpeen jakaa kunnianhimoinen CCCTB-aloite kahdeksi eri ehdotukseksi. Ensimmäisessä vaiheessa olisi sovittava yhteisöveropohjaa koskevista yhteisistä säännöistä ennen kuin toisessa vaiheessa ryhdytään käsittelemään veropohjien yhdistämistä.
- (5) Monesti aggressiivista verosuunnittelua harjoitetaan rajatylittävissä yhteyksissä, mikä viittaa siihen, että osallistuvilla yritysryhmillä on vähimmäismäärä resursseja. Tähän perustuen yhteistä yhdistettyä yhteisöveropohjaa koskevien sääntöjen olisi oikeasuhteisuuden vuoksi oltava pakolliset ainoastaan niille yhtiöille, jotka kuuluvat huomattavan suureen yritysryhmään. Tässä tarkoituksessa olisi vahvistettava kokoon liittyvä kynnysarvo käyttäen perusteena konsernitilinpäätöksen tekevän ryhmän konsolidoituja kokonaistuloja. Jotta edistettäisiin paremmin tavoitetta helpottaa kauppaa ja investointeja sisämarkkinoilla, yhteistä yhdistettyä yhteisöveropohjaa koskevien sääntöjen olisi oltava vaihtoehtona myös sellaisten ryhmien saatavilla, jotka jäävät kokoon liittyvän kynnysarvon alapuolelle.
- (6) Kelpoisuus kuulua ryhmään, jonka veropohjat yhdistetään, olisi määritettävä kaksiosaisella testillä, joka pohjautuu i) valvontaan (yli 50 prosenttia äänioikeuksista) ja ii) omistusoikeuteen (yli 75 prosenttia pääomasta) tai oikeuteen voitonjaosta (yli 75 prosenttia voitonjakoon oikeuttavista oikeuksista). Tällaisella testillä varmistetaan, että taloudellinen yhdentymisen ryhmän jäsenten välillä on edennyt pitkälle. Järjestelmän eheyden takaamiseksi valvonnan ja omistusoikeuden tai voitonjakoa koskevien oikeuksien kahta kynnysarvoa olisi noudatettava koko verovuoden ajan; muussa tapauksessa kynnysarvoista jäävän yhtiön olisi poistuttava ryhmästä viipymättä. Jotta estetään verotulosten manipulointi yritysten ryhmään liittämällä ja siitä poistamisella lyhyellä aikavälillä, ryhmään kuulumiselle olisi asetettava vähintään yhdeksän peräkkäisen kuukauden vaatimus.
- (7) Yritysten uudelleenorganisointia koskevilla säännöillä olisi varmistettava, että uudelleenjärjestelyjen vaikutukset jäsenvaltioiden nykyisiin verotusoikeuksiin jäävät mahdollisimman pieniksi. Aina kun jokin yhtiö liittyy ryhmään, jäsenvaltioille, joissa muilla ryhmän jäsenillä on verotuksellinen kotipaikka tai joissa ne sijaitsevat, ei saisi

⁷

Ehdotus neuvoston direktiiviksi COM (2011) 121 final/2, annettu 3 päivänä lokakuuta 2011, yhteisestä yhdistetystä yhtiöveropohjasta.

tämän vuoksi aiheutua ylimääräisiä kustannuksia tappioista, joita ryhmään liittyvälle yhtiölle syntyi niiden toisen yhteisöverojärjestelmän sääntöjen mukaan, joita yhtiöön sovellettiin ennen tämän direktiivin sääntöjä. Ryhmään liittyvän yhtiön ennen yhdistämistä syntyneet kaupalliset tappiot olisi siis siirrettävä eteenpäin kuitattaviksi kyseisen yhtiön jako-osuutta vastaan. Ryhmän jäsenelle ryhmään liittymisen aikana aiheutuneita tappioita ei siis pitäisi kohdentaa pelkästään kyseiselle ryhmän jäsenelle vaan ne olisi jaettava koko ryhmälle. Kun on kyse laajemmista uudelleenjärjestelyistä, joissa useampi kuin yksi yhtiö on poistumassa tappiollisesta ryhmästä, olisi tärkeää vahvistaa kynnysarvo sen määrittämiseksi, missä olosuhteissa yhtiöt eivät enää saisi jättää tappiollista ryhmää ilman, että niille kohdennetaan eteenpäin siirrettäviä tappioita. Samanlainen oikaisu olisi tehtävä niiden pääomavoittojen osalta, jotka johtuvat tiettyjen omaisuuserien luovutuksesta lyhyen ajan kuluessa siitä, kun kyseiset omaisuuserät liitettiin ryhmään tai poistettiin siitä ryhmään liittyvän tai siitä poistuvan yhtiön mukana. Tällaisissa tapauksissa sille jäsenvaltiolle tai niille jäsenvaltioille, jossa tai joissa nämä voitot kertyivät, olisi annettava oikeus verottaa niitä siitä huolimatta, etteivät omaisuuserät mahdollisesti enää ole niiden verotuksellisella lainkäyttöalueella. Itse tuotettuihin aineettomiin hyödykkeisiin liittyvien pääomavoittojen verokohteluun tarvitaan lisäksi yksilöityä lähestymistapaa, koska näitä omaisuuseriä ei useinkaan kirjata yhtiön tilinpäätöksiin eikä niiden tarkan arvon laskeminen näytä olevan mahdollista. Kertyneet pääomavoitot olisi sen vuoksi arvioitava käyttäen soveltuvaa muuttujaa, eli tietyinä aikana syntyneitä tutkimus-, kehitys-, markkinointi- ja mainontakustannuksia.

- (8) Koroista ja rojalteista kannetut lähdeverot olisi jaettava sitä verovuotta koskevan yhdistetyn yhteisöveropohjan jakokaavan mukaan, jona lähdevero kannetaan, sen kompensoimiseksi, että korot ja rojalTIMaksut olisivat aiemmin johtaneet vähennykseen ja etu olisi jaettu ryhmän kesken. Osingoista kannettuja lähdeveroja ei kuitenkaan jaeta. Toisin kuin korot ja rojalTIMaksut, osingot jaetaan voitoista, joista on jo kannettu yhteisövero, eikä osingonjaosta näin ollen ole ryhmän jäsenille etua, joka vähentäisi liiketoiminnan menoja.
- (9) Osakkeiden luovutuksesta saatavien voittojen verovapauden kiertämisen estämiseksi, tämä veroton käsittely olisi kiellettävä, jos se laajennetaan lainvastaisesti koskemaan muiden omaisuuserien kuin osakkeiden myyntiä. Tällainen tilanne syntyy, jos omaisuuseriä siirretään ryhmän jäsenelle ryhmän sisäisillä liiketapahtumilla ilman verovaikutuksia niin, että tarkoituksena on myöhemmin myydä kyseisen ryhmän jäsenen osakkeet ja sisällyttää kyseiset omaisuuserät tähän kauppaan. Tällaisessa tapauksessa omaisuuserät hyötyisivät osakkeiden myynnin verukkeella verovapautuksesta, joka koskee osakkeiden luovutusta. Vastaavasti olisi myös puututtava ryhmän sisäisiin omaisuuserien siirtoihin, kun omaisuuserät myydään ryhmän ulkopuolelle kahden vuoden kuluessa. Olisikin tehtävä oikaisu, jotta omaisuuserän voidaan katsoa poistuneen ryhmästä siinä jäsenvaltiossa, jossa se alun perin oli, eli ennen ryhmän sisäistä siirtoa, ja kannustaa näin välttämään ryhmän sisäisiä omaisuuserien (muiden kuin osakkeiden) keinotekoisia siirtoja jäsenvaltioihin, joiden verotusjärjestelmä on omaisuuserien luovutusten pääomavoittojen kannalta suotuisa.
- (10) Yhdistetyn veropohjan jakokaavaan olisi kuuluttava kolme yhtäläisesti painotettua jakotekijää, jotka ovat työvoima, omaisuuserät ja myynti määränpäättäin. Näiden yhtäläisesti painotettujen tekijöiden olisi edustettava tasapainoista lähestymistapaa verotettavien voittojen jakamisessa asianomaisten jäsenvaltioiden kesken, ja niiden olisi varmistettava, että voitot verotetaan siellä missä ne on tosiasiallisesti ansaittu.

Työvoima ja omaisuuserät olisi sen vuoksi kohdennettava siihen jäsenvaltioon, jossa työtä tehdään tai jossa omaisuuserät sijaitsevat, jolloin ne antavat asianmukaisen painoarvon alkuperäjäsenvaltion intresseille, kun taas myynti olisi kohdennettava tavaroiden tai palvelujen määräjäsenvaltioon. Jotta voidaan ottaa huomioon palkkatasojen erot eri puolilla unionia ja jotta yhdistetyn veropohjan jako olisi oikeudenmukainen, työvoimaa koskevan jakotekijän olisi sisällettävä sekä henkilöstömenot että työntekijöiden lukumäärä (niin että kummankin osuus on puolet). Omaisuuseriä koskevaan jakotekijään taasen olisi kuuluttava kaikki aineelliset hyödykkeet muttei aineettomia hyödykkeitä eikä rahoitusvaroja, koska ne eivät ole paikkaan sidottuja ja tästä seuraisi riski, että tämän direktiivin sääntöjä voitaisiin kiertää. Silloin, kun jakamisen tulos ei poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi vastaa oikeudenmukaisella tavalla liiketoiminnan laajuutta, olisi säädettävä suojalausekkeella mahdollisuudesta käyttää vaihtoehtoista tulonjakomenetelmää.

- (11) Tietyille aloille, kuten rahoitus- ja vakuutusala, öljy- ja kaasuala sekä meri- ja lentoliikenne, tarvitaan niiden erityispiirteiden vuoksi oikaistu kaava yhdistetyn veropohjan jakamiseksi.
- (12) Jotta koko EU:n kattavista yksistä yhteisöverosäännöistä saataisiin paras mahdollinen hyöty ryhmien yhdistetyn veropohjan määrittämiseksi, ryhmien olisi voitava asioida vain yhden verohallinnon kanssa, jäljempänä 'pääasiallinen veroviranomainen'. Periaatteena on, että pääasiallisen veroviranomaisen olisi oltava siinä jäsenvaltiossa, jossa ryhmän emoyhtiön, jäljempänä 'pääasiallinen verovelvollinen', verotuksellinen kotipaikka on. Tässä yhteydessä on oleellista vahvistaa järjestelmän hallinnointia koskevat menettelysäännöt.
- (13) Tarkastusten käynnistämisen ja koordinoimisen olisi periaatteessa kuuluttava pääasialliselle veroviranomaiselle, mutta koska ensimmäinen vaihe veropohjan laskemisessa tapahtuu paikallisesti, minkä tahansa sellaisen jäsenvaltion kansallisten viranomaisten, jossa jonkin ryhmän jäsenen voitot ovat veronalaisia, olisi myös voitava pyytää tarkastuksen käynnistämistä. Vastaavasti sen jäsenvaltion toimivaltaisella viranomaisella, jossa on jokin ryhmän jäsen verotuksellinen kotipaikka tai johon se on sijoittautunut kiinteään toimipaikan muodossa, olisi kansallisen veropohjan suojaamiseksi oltava mahdollisuus riitauttaa pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimissa kyseisen veroviranomaisen päätös ryhmän perustamista koskevasta ilmoituksesta tai verotuspäätöksen oikaisusta. Verovelvollisten ja veroviranomaisten väliset erimielisyydet olisi tuomioistuimeen päätyvien tapausten määrän rajoittamiseksi käsiteltävä hallintoelimestä ensimmäisessä oikeusasteessa. Kyseinen elin olisi organisoitava ja sen olisi toimittava pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti ja oltava toimivaltainen käsittelemään muutoksenhakuja ensimmäisessä oikeusasteessa.
- (14) Tämä direktiivi perustuu yhteisestä yhteisöveropohjasta annettuun neuvoston direktiiviin 2016/xx/EU (jossa vahvistetaan yhteiset yhteisöverosäännöt veropohjan laskemiseksi), ja siinä keskitytään verotulosten yhdistämiseen koko ryhmässä. Tästä syystä olisi tarpeen ottaa huomioon näiden kahden säädöksen välinen vuorovaikutus ja varmistaa tiettyjen veropohjan osatekijöiden siirtyminen ryhmän uuteen kehykseen. Tällaisia osatekijöitä ovat erityisesti korkojen vähennysoikeuden rajoittamista koskeva sääntö, vapautusmenetelmästä hyvitysmenetelmään siirtymistä koskeva lauseke ja ulkomaisia väliyhteisöjä koskeva lainsäädäntö sekä verokohtelun eroavuudet.

- (15) Euroopan tietosuojavaltautettua on kuultu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001⁸ 28 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Tämän direktiivin yhteydessä harjoitettavan henkilötietojen käsittelyn on tapahduttava direktiivin 95/46/EY⁹ (joka korvataan asetuksella (EU) 2016/679¹⁰) täytäntöön panevien tietosuoja koskevien kansallisten sääntöjen ja asetuksen (EY) N:o 45/2001¹¹ mukaisesti.
- (16) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti tämän direktiivin tiettyjen, muiden kuin keskeisten osien täydentämiseksi tai muuttamiseksi seuraavilta osin: i) yhtiömuotoja ja yhteisöveroja koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön muutosten huomioon ottaminen ja liitteiden I ja II muuttaminen vastaavasti, ii) lisämääritelmien vahvistaminen ja iii) korkojen vähennyskelpoisuuden rajoittamista koskevan säännön täydentäminen hajautumista ehkäisevillä säännöillä, jotta voidaan paremmin puuttua ryhmän sisällä mahdollisesti syntyviin veronkiertoriskeihin. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.
- (17) Jotta voidaan varmistaa tämän direktiivin yhdenmukainen täytäntöönpano, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa i) vahvistaa vuosittain luettelo kolmansien maiden yhtiömuodoista, jotka vastaavat liitteessä I lueteltuja yhtiömuotoja, ii) vahvistaa yksityiskohtaisia sääntöjä työvoimaa, omaisuuseriä ja myyntiä koskevien jakotekijöiden laskennasta, työntekijöiden, henkilöstömenojen, omaisuuserien ja myynnin kohdentamisesta asianomaiseen jakotekijään sekä omaisuuserien arvostamisesta, iii) hyväksyä säädös, jossa vahvistetaan ryhmän muodostamista koskevan ilmoituksen vakimuoto, ja iv) vahvistaa säännöt, jotka koskevat yhdistetyn veroilmoituksen jättämistä sähköisesti, yhdistetyn veroilmoituksen muotoa, yksittäisen verovelvollisen veroilmoituksen muotoa ja vaadittavia todisteasiakirjoja. Tätä valtaa olisi käytettävä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011¹² mukaisesti.
- (18) Toimimalla yksin ja eri tavoin jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, jotka ovat sisämarkkinoiden toiminnan parantaminen kansainvälisen veronkierron vastaisilla käytännöillä ja yritysten auttaminen niiden

⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EUVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.1.1995, s. 31).

¹⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuoja-asetus) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1).

¹¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1–22).

¹² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

toiminnan laajentamisessa yli rajojen unionissa. Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarvitaan koordinoituja toimia. Nämä tavoitteet voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, sillä direktiivillä puututaan erilaisten kansallisten verosääntöjen keskinäisen vaikutuksen aiheuttamaan sisämarkkinoiden tehottomuuteen. Erilaiset verosäännöt vaikuttavat sisämarkkinoiden toimintaan ja hillitsevät rajatylittävää toimintaa. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi, kun erityisesti otetaan huomioon, että direktiiviä sovelletaan pakollisesti vain tietyn koon ylittäviin ryhmiin.

- (19) Jäsenvaltiot ovat selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman¹³ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään kansallisia täytäntöönpanotoimenpiteitä koskevaan ilmoitukseensa yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjää pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (20) Komission olisi arvioitava tämän direktiivin soveltamista viisi vuotta direktiivin voimaantulon jälkeen ja laadittava tästä kertomus neuvostolle. Jäsenvaltioiden olisi toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde

1. Tällä direktiivillä otetaan käyttöön neuvoston direktiivissä 2016/xx/EU¹⁴ tarkoitettu järjestelmä ryhmään kuuluvien yhtiöiden veropohjien yhdistämiseksi ja vahvistetaan säännöt siitä, miten yhteinen yhdistetty yhteisöveropohja kohdennetaan jäsenvaltioille ja kuinka kansalliset veroviranomaiset hallinnoivat sitä.
2. Yhtiöön, joka soveltaa tämän direktiivin sääntöjä, ei enää sovelleta kansallista yhteisöverolainsäädäntöä missään tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvassa asiassa, jollei toisin säädetä.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tämän direktiivin sääntöjä sovelletaan jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti perustettuun yhtiöön, myös sen muissa jäsenvaltioissa sijaitseviin kiinteisiin toimipaikkoihin, jos yhtiö täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

¹³ Selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annettu jäsenvaltioiden ja komission yhteinen poliittinen lausuma (EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14).

¹⁴ [full title of the Directive (EUVL L [], [], s. [])].

- a) sen yhtiömuoto on jokin liitteessä I luetelluista yhtiömuodoista;
 - b) siihen sovelletaan jotakin liitteessä II luetelluista yhteisöveroista tai myöhemmin käyttöön otettua samanlaista veroa;
 - c) se kuuluu liikekirjanpidolliseen konserniin, jonka konsolidoidut konsernitulot olivat yhteensä yli 750 000 000 euroa asianomaista tilivuotta edeltäneen tilivuoden aikana;
 - d) se katsotaan emoyhtiöksi tai tämän direktiivin 5 artiklassa tarkoitetuksi vaatimukset täyttäväksi tytäryhtiöksi ja/tai sillä on yksi tai useampi direktiivin 2016/xx/EU 5 artiklassa tarkoitettu kiinteä toimipaikka.
2. Tätä direktiiviä sovelletaan myös jonkin kolmannen maan lainsäädännön mukaisesti perustettuun yhtiöön yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa sijaitsevien kiinteiden toimipaikkojen osalta, jos yhtiö täyttää 1 kohdan b–d alakohdassa säädetty edellytykset.
- Siltä osin, täyttääkö yhtiö 1 kohdan a alakohdan edellytyksen, riittää, että kolmannessa maassa sijaitsevan yhtiön yhtiömuoto on vastaavanlainen kuin liitteessä I mainitut yhtiömuodot. Edellä olevan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi komissio vahvistaa vuosittain luettelon kolmansien maiden yhtiömuodoista, jotka vastaavat liitteessä I lueteltuja yhtiömuotoja. Kyseinen täytäntöönpanosäädös hyväksytään 77 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tutkimusmenettelyä noudattaen. Se seikka, ettei jotakin kolmannen maan yhtiömuotoa ole mainittu kyseisessä luettelossa, ei estä soveltamasta tätä direktiiviä kyseiseen yhtiömuotoon.
3. Yhtiö, joka täyttää 1 kohdan a, b ja d alakohdan edellytykset muttei mainitun kohdan c alakohdan edellytyksiä, voi valita, myös muissa jäsenvaltiossa sijaitsevien kiinteiden toimipaikkojensa osalta, että se soveltaa tämän direktiivin säännöksiä viiden verovuoden ajan. Tätä ajanjaksoa pidennetään ilman eri toimenpiteitä viiden verovuoden pituisten peräkkäisten soveltamiskausien ajaksi, jollei anneta 47 artiklan toisessa alakohdassa tarkoitettua lopettamisilmoitusta. Edellä olevan 1 kohdan a, b ja d alakohdan edellytysten on täyttyttävä joka kerta, kun pidennys tehdään.
4. Direktiivin sääntöjä ei sovelleta erityisen verotusjärjestelyn alaisiin laivayhtiöihin. Erityisen verotusjärjestelyn alaiset laivayhtiöt otetaan huomioon määritettäessä yhtiöitä, jotka kuuluvat samaan 5 ja 6 artiklassa tarkoitettuun ryhmään.
5. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 75 artiklan mukaisesti liitteiden I ja II muuttamiseksi, jotta voidaan ottaa huomioon yhtiömuotoja ja yhteisöveroja koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön muutokset.

3 artikla *Määritelmät*

Tässä direktiivissä sovelletaan seuraavia määritelmiä:

- 1) 'verovelvollinen' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 1 kohdassa;
- 2) 'yksittäisellä verovelvollisella' tarkoitetaan yhtiötä, johon ei sovelleta tämän direktiivin sääntöjä mutta joka on valinnut direktiivin 2016/xx/EU soveltamisen;
- 3) 'muu kuin verovelvollinen' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 2 kohdassa;

- 4) 'unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 3 kohdassa;
- 5) 'unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 4 kohdassa;
- 6) 'tulot' sellaisena kuin ne määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 5 kohdassa;
- 7) 'menot' sellaisena kuin ne määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 6 kohdassa;
- 8) 'verovuosi' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 7 kohdassa;
- 9) 'voitto' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 8 kohdassa;
- 10) 'tappio' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 9 kohdassa;
- 11) 'pääasiallisella verovelvollisella' tarkoitetaan jotakin seuraavista:
 - a) unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävää verovelvollista, joka muodostaa vaatimukset täyttävien tytäryhtiöidensä, yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa sijaitsevan yhden tai useamman kiinteän toimipaikkansa taikka kolmannessa maassa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän yhden tai useamman vaatimukset täyttävän tytäryhtiönsä kanssa ryhmän;
 - b) ryhmän nimeämää unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävää verovelvollista, joka muodostuu ainoastaan kahdesta tai useammasta unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävästä verovelvollisesta, jotka ovat saman kolmannessa maassa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän emoyhtiön vaatimukset täyttäviä välittömiä tytäryhtiöitä;
 - c) unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävää verovelvollista, joka on kolmannessa maassa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän emoyhtiön vaatimukset täyttävä tytäryhtiö, kun kyseinen unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen muodostaa ryhmän ainoastaan yhden tai useamman emoyhtiönsä kiinteän toimipaikan kanssa;
 - d) unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen nimeämää kiinteää toimipaikkaa, joka muodostaa ryhmän ainoastaan kahdessa tai useammassa jäsenvaltiossa sijaitsevien kiinteiden toimipaikkojensa kanssa;
- 12) 'liikekirjanpidollinen konserni' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 10 kohdassa;
- 13) 'tutkimus ja kehitys' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 11 kohdassa;
- 14) 'vieraan pääoman menot' sellaisena kuin ne määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 12 kohdassa;
- 15) 'ylimenevät vieraan pääoman menot' sellaisena kuin ne määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 13 kohdassa;
- 16) 'verotusarvo' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 17 kohdassa;
- 17) 'markkina-arvo' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 18 kohdassa;

- 18) 'käyttöomaisuus' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 19 kohdassa;
- 19) 'rahoitusvarat' sellaisena kuin ne määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 20 kohdassa;
- 20) 'taloudellinen haltija' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 28 kohdassa;
- 21) 'rahoitusalan yritys' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 29 kohdassa;
- 22) 'ryhmän jäsenellä' tarkoitetaan samaan 5 ja 6 artiklassa tarkoitettuun ryhmään kuuluvaa verovelvollista. Jos verovelvollisella on veronalaista toimintaa yhdessä tai useammassa muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa on sen verotuksellinen kotipaikka, kutakin veronalaista toimintaa on pidettävä ryhmän jäsenenä;
- 23) 'yhdistetyllä veropohjalla' tarkoitetaan tulosta, joka saadaan laskemalla yhteen kaikkien ryhmän jäsenten veropohjat direktiivin 2016/xx/EU mukaisesti;
- 24) 'ryhmän sisäisellä liiketapahtumalla' tarkoitetaan mitä tahansa sellaisten osapuolten välistä liiketoimea, jotka kuuluvat samaan ryhmään silloin, kun liiketapahtuma suoritetaan ja siihen liittyvät tulot ja menot tulevat kirjattaviksi;
- 25) 'jako-osuudella' tarkoitetaan sitä ryhmän yhdistetyn veropohjan osuutta, joka kohdennetaan ryhmän jäsenelle VIII luvun mukaisesti;
- 26) 'toimivaltaisella viranomaisella' tarkoitetaan viranomaista, jonka kukin jäsenvaltio on nimennyt hallinnoimaan kaikkia tämän direktiivin täytäntöönpanoon liittyviä asioita;
- 27) 'pääasiallisella veroviranomaisella' tarkoitetaan sen jäsenvaltion toimivaltaista viranomaista, jossa on pääasiallisen verovelvollisen verotuksellinen kotipaikka tai, kun kyseessä on unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kiinteä toimipaikka, jossa pääasiallisen verovelvollisen kiinteä toimipaikka sijaitsee;
- 28) 'kansallinen yhteisöverolainsäädäntö' sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 32 kohdassa.

Komissio voi hyväksyä delegoituja säädöksiä 75 artiklan mukaisesti määritelläkseen lisää käsitteitä.

II LUKU

KOTIPAikka- JA ALUEPERIAATESÄÄNNÖT

4 artikla

Verotuksellinen kotipaikka

1. Yhtiön, jonka rekisteröity toimipaikka, perustamispaikka tai tosiasiallisen johdon sijaintipaikka on jossakin jäsenvaltiossa ja jonka ei tämän jäsenvaltion jonkin kolmannen maan kanssa tekemän sopimuksen mukaan katsota pitävän verotuksellista kotipaikkaansa kyseisessä kolmannessa maassa, verotuksellisen kotipaikan katsotaan olevan kyseisessä jäsenvaltiossa.

2. Jos yhtiöllä on verotuksellinen kotipaikka useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa, sen katsotaan pitävän verotuksellista kotipaikkaansa siinä jäsenvaltiossa, jossa on sen tosiasiallisen johdon sijaintipaikka.
3. Jos meri- tai sisävesiliikennettä harjoittavan ryhmän jäsenen tosiasiallisen johdon sijaintipaikka on aluksella tai laivalla, sen verotuksellisen kotipaikan katsotaan olevan jäsenvaltiossa, jossa aluksen tai laivan kotisatama sijaitsee, tai jos tällaista kotisatamaa ei ole, jäsenvaltiossa, jossa on liikenteenharjoittajan verotuksellinen kotipaikka.
4. Unionissa asuvan verovelvollisen mistä tahansa lähteestä saama tulo, tuleepa se siitä jäsenvaltiosta, jossa verovelvollisella on verotuksellinen kotipaikka, tai sen ulkopuolelta, on yhteisöveron alaista tuloa.
5. Unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kaikki jäsenvaltiossa sijaitsevan kiinteän toimipaikan kautta saama tulo on yhteisöveron alaista tuloa.

III LUKU

YHDISTÄMINEN

5 artikla

Emoyhtiö ja vaatimukset täyttävät tytäryhtiöt

1. Vaatimukset täyttävällä tytäryhtiöllä tarkoitetaan kaikkia välittömiä ja alemman tason tytäryhtiöitä, joissa emoyhtiöllä on seuraavat oikeudet:
 - a) sillä on oikeus käyttää yli 50:tä prosenttia äänioikeuksista; ja
 - b) sillä on omistusoikeus yli 75 prosenttiin tytäryhtiön pääomasta tai se omistaa yli 75 prosenttia voitonjakoon oikeuttavista oikeuksista.
2. Laskettaessa 1 kohdassa tarkoitettuja kynnysarvoja alemman tason tytäryhtiöille on sovellettava seuraavia sääntöjä:
 - a) kun äänioikeutta koskeva kynnysarvo saavutetaan tytäryhtiön osalta, emoyhtiöllä on katsottava olevan 100 prosenttia näistä oikeuksista;
 - b) voitonjakoon oikeuttavat oikeudet ja omistusoikeus pääomaan on laskettava kertomalla suorat ja välilliset omistusosuudet tytäryhtiöissä kullakin tasolla. Laskennassa on otettava huomioon myös emoyhtiöllä suoraan tai välillisesti olevat enintään 75 prosentin omistusoikeudet, mukaan lukien oikeudet yhtiöissä, jotka pitävät verotuksellista kotipaikkaansa jossakin kolmannessa maassa.

6 artikla

Ryhmät

1. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen muodostaa ryhmän seuraavien kanssa:
 - a) kaikki sen jossakin jäsenvaltiossa sijaitsevat kiinteät toimipaikat;

- b) kaikki kiinteät toimipaikat, jotka sijaitsevat jossakin jäsenvaltiossa ja kuuluvat sen vaatimukset täyttävälle tytäryhtiöille, joiden verotuksellinen kotipaikka on kolmannessa maassa;
 - c) kaikki sen vaatimukset täyttävät tytäryhtiöt, joiden verotuksellinen kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa, myös näiden tytäryhtiöiden kiinteät toimipaikat, jos ne sijaitsevat jossakin jäsenvaltiossa;
 - d) muut unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävät verovelvolliset, mukaan lukien niiden jossakin jäsenvaltiossa sijaitsevat kiinteät toimipaikat, kun kaikki nämä unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävät verovelvolliset ovat sellaisen muun kuin verovelvollisen, jonka verotuksellinen kotipaikka on kolmannessa maassa ja joka vastaa yhtiömuodoltaan jotakin liitteessä I luetelluista yhtiömuodoista ja täyttää 2 artiklan 1 kohdan c alakohdan edellytyksen, vaatimukset täyttäviä tytäryhtiöitä.
2. Unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen muodostaa ryhmän kaikkine kiinteine toimipaikkoineen, jotka sijaitsevat yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa, ja kaikkine vaatimukset täyttävine tytäryhtiöineen, joiden verotuksellinen kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa, mukaan lukien näiden tytäryhtiöiden kiinteät toimipaikat, jos kyseiset toimipaikat sijaitsevat myös yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa.
3. Maksukyvyttömästä tai selvitystilassa olevasta yhtiöstä ei voi tulla ryhmän jäsentä. Verovelvollisen, joka on todettu maksukyvyttömäksi tai joka joutuu selvitystilaan, on viipymättä poistuttava ryhmästä.

7 artikla

Yhdistämisen vaikutukset

- 1. Kaikkien ryhmän jäsenten veropohjat on laskettava yhteen yhdistettyä veropohjaa varten.
- 2. Jos yhdistetty veropohja on negatiivinen, tappio on siirrettävä eteenpäin ja kuitattava seuraavaa positiivista yhdistettyä veropohjaa vastaan. Jos yhdistetty veropohja on positiivinen, se on jaettava VIII luvun mukaisesti.

8 artikla

Ajoitus

- 1. Verovelvollisen, joka on ryhmän jäsen, on täytettävä 5 artiklassa tarkoitetut kynnysarvot keskeytyksettä koko verovuoden ajan.
- 2. Verovelvollisesta tulee ryhmän jäsen päivänä, jona 5 artiklassa säädetyt kynnysarvot saavutetaan. Kynnysarvojen on ylityttävä vähintään yhdeksän peräkkäisen kuukauden ajan, tai muussa tapauksessa verovelvollista on kohdeltava ikään kuin siitä ei olisi koskaan tullut ryhmän jäsentä.
- 3. Verovelvollinen lakkaa olemasta ryhmän jäsen sen päivän jälkeen, kun se ei enää täytä 5 artiklan kynnysarvoja.

9 artikla

Ryhmän sisäisten liiketapahtumien huomioimatta jättäminen

1. Lukuun ottamatta 42 artiklan 2 kohdassa ja 43 artiklassa tarkoitettuja tapauksia, ryhmän sisäisistä liiketapahtumista syntyviä voittoja ja tappioita ei oteta huomioon yhdistettyä veropohjaa laskettaessa.
2. Ryhmän on käytettävä johdonmukaista ja riittävästi dokumentoitua menetelmää ryhmän sisäisten liiketapahtumien kirjaamiseksi. Ryhmä voi vaihtaa menetelmää ainoastaan pätevistä kaupallisista syistä ja ainoastaan verovuoden alussa.
3. Ryhmän sisäiset siirrot ja myynnit on kirjattava menetelmällä, jossa poistokelvottomat omaisuuserät kirjataan alhaisimpaan hintaan ja poistokelpoiset omaisuuserät kirjataan verotusarvoon.
4. Ryhmän sisäiset siirrot eivät saa muuttaa itse tuotettujen aineettomien hyödykkeiden asemaa.

10 artikla

Lähdeverot ja muut tulonlähteessä kannettavat verot

Ryhmän sisäisistä liiketapahtumista ei kanneta lähdeveroa eikä muuta tulonlähteessä kannettavaa veroa.

IV LUKU

RYHMÄÄN LIITTYMINEN JA SIITÄ POISTUMINEN

11 artikla

Käyttöomaisuus ryhmään liittyttäessä

1. Kun verovelvollinen on ryhmään liittymispäivänä poistokelvottoman tai yksittäin poistokelpoisen käyttöomaisuuden taloudellinen haltija ja mistä tahansa näistä omaisuuseristä luovutaan viiden vuoden kuluessa ajankohdasta, jona verovelvollinen liittyi ryhmään, sen ryhmän jäsenen jako-osuutta, jolla oli liittymispäivänä näiden omaisuuserien taloudellinen omistusoikeus, on oikaistava siten, että luovutuksesta saatu tuotto lisätään jako-osuuteen, josta vähennetään poistokelvottomia omaisuuseriä koskevat menot sekä poistokelpoisten omaisuuserien verotusarvo. Oikaisu on tehtävä sinä verovuonna, jonka aikana omaisuuseristä luovuttiin.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu oikaisu on tehtävä myös rahoitusvaroihin, lukuun ottamatta omia osakkeita ja osuuksia, joista saatava tulo on verovapaata.
3. Edellä 1 kohdassa säädettyä oikaisua ei tehdä, jos ryhmään liittynyt verovelvollinen tuli toisesta ryhmästä, joka kuului tämän direktiivin sääntöjen soveltamisalaan.
4. Verovelvollisella, joka yrityksen uudelleenorganisoinnin vuoksi lakkaa olemasta tai jolla ei enää ole kiinteää toimipaikkaa jäsenvaltiossa, jossa sillä oli verotuksellinen kotipaikka päivänä, jona se liittyi ryhmään, on tämän artiklan säännöksiä sovellettaessa katsottava olevan kiinteä toimipaikka kyseisessä jäsenvaltiossa.

12 artikla
Pitkäaikaishankkeet ryhmään liittyttäessä

1. Tulot ja menot, joiden katsotaan direktiivin 2016/xx/EU 22 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla kertyneen tai syntyneen ennen kuin tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen mutta jotka eivät vielä sisällyneet veropohjaan verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti, on lisättävä asianomaisen ryhmän jäsenen jako-osuuteen tai vähennettävä siitä ajoitusta koskevan kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
2. Tulot, joita on ennen kuin verovelvolliseen ryhdyttiin soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä verotettu kansallisen yhteisöverolainsäädännön nojalla suuremmalla määrällä kuin sillä, joka olisi sisällytetty veropohjaan direktiivin 2016/xx/EU 22 artiklan 2 kohdan nojalla, on vähennettävä asianomaisen ryhmän jäsenen jako-osuudesta ensimmäisenä verovuonna, jona tämän direktiivin sääntöjä sovelletaan.
3. Jos ryhmän jäsenelle verovuonna jaettu jako-osuus ei riitä tasaamaan kokonaan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja vähennyskelpoisia määriä, vähentämättä jäävät määrät on siirrettävä eteenpäin tuleville vuosille, kunnes ne on kuitattu kyseisen ryhmän jäsenen jako-osuutta vastaan.

13 artikla
Varaukset, tulot ja vähennykset ryhmään liittyttäessä

1. Direktiivin 2016/xx/EU 23 artiklassa tarkoitetut varaukset ja 25 artiklassa tarkoitetut epävarmat saamiset ovat vähennyskelpoisia vain sikäli kuin ne johtuvat toimista tai liiketapahtumista, jotka on toteutettu sen jälkeen, kun tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen.
2. Tulot, joiden katsotaan direktiivin 2016/xx/EU 16 artiklan nojalla kertyneen ennen kuin tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen mutta jotka eivät vielä sisällyneet veropohjaan verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti, on lisättävä asianomaisen ryhmän jäsenen jako-osuuteen ajoitusta koskevan kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti.
3. Menot, jotka ovat syntyneet sen jälkeen, kun tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen mutta jotka liittyvät ennen sitä toteutettuihin toimiin tai liiketoimiin, eikä niistä ole tehty sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaista vähennystä, voidaan vähentää ainoastaan asianomaisen ryhmän jäsenen jako-osuutta vastaan, jolleivät nämä menot ole syntyneet yli viisi vuotta sen jälkeen, kun verovelvollinen liittyi ryhmään.

Kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti syntyneet menot, joita ei ollut vielä vähennetty silloin, kun tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, voidaan vähentää ainoastaan asianomaisen ryhmän jäsenen tämän direktiivin mukaisesti laskettua jako-osuutta vastaan viiden vuoden ajalle jaettuina yhtä suurina määrinä. Menot, joihin liittyy vieraan pääoman menoja, ovat vähennyskelpoisia direktiivin 2016/xx/EU 13 artiklan mukaisesti.

Jos ryhmän jäsenelle verovuonna jaettu jako-osuus ei riitä vähentämään kokonaan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa tarkoitettuja määriä, vähentämättä jäävät määrät on siirrettävä eteenpäin tuleville vuosille, kunnes ne on kuitattu kyseisen ryhmän jäsenen jako-osuutta vastaan.

4. Määriä, jotka oli jo vähennetty ennen kuin tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, ei voi vähentää uudelleen.

14 artikla

Poistojen ajoitus ryhmään liittyttäessä tai siitä poistuttaessa

Ryhmään verovuoden aikana liittyvän tai siitä poistuvan verovelvollisen omaisuuserien poistot on laskettava suhteessa siihen, kuinka monen kalenterikuukauden ajan verovelvollinen on kuulunut ryhmään verovuoden aikana.

15 artikla

Ennen järjestelmään liittymistä syntyneet tappiot

Vähentämättömät tappiot, jotka ovat syntyneet ryhmän jäsenen kansallisen yhteisöainsäädännön tai direktiivin 2016/xx/EU mukaisesti ennen kuin tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan asianomaiseen ryhmän jäseneseen, voidaan kuitata asianomaisen ryhmän jäsenen jako-osuutta vastaan silloin ja siltä osin, kuin siitä on säädetty kansallisessa yhteisöverolainsäädännössä tai direktiivissä 2016/xx/EU.

16 artikla

Ryhmän lopettaminen

Ryhmän verovuosi päättyy, kun ryhmä hajotetaan. Ryhmän yhdistetty veropohja ja mahdolliset vähentämättömät tappiot on kohdennettava kullekin ryhmän jäsenelle VIII luvun mukaisesti sinä verovuonna sovellettujen jakotekijöiden arvon mukaisesti, jona ryhmä lopetettiin.

17 artikla

Poistot ryhmän lopettamisen yhteydessä

Kun ryhmä lopetetaan, sen omaisuuserien poistot verovuoden aikana on laskettava suhteessa niiden kalenterikuukausien määrään, jona ryhmä toimi kyseisen verovuoden aikana.

18 artikla

Tappiot ryhmän lopettamisen jälkeen

Ryhmän lopettamisen jälkeen sen tappioita on kohdeltava seuraavasti:

- a) direktiivissä 2016/xx/EU vahvistettujen sääntöjen soveltamisen valitsevalle verovelvolliselle aiheutuneet tappiot on siirrettävä eteenpäin ja kuitattava mainitun direktiivin 41 artiklan mukaisesti;
- b) toiseen ryhmään liittyvälle verovelvolliselle aiheutuneet tappiot on siirrettävä eteenpäin ja kuitattava asianomaisen ryhmän jäsenen jako-osuutta vastaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 2016/xx/EU 41 artiklan 3 kohdan rajoituksia;
- c) kansallisen yhteisöverolainsäädännön piiriin palaavalle verovelvolliselle aiheutuneet tappiot on siirrettävä eteenpäin ja kuitattava vastedes sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti ikään kuin kyseiset tappiot olisivat syntyneet silloin, kun mainittua lainsäädäntöä sovellettiin verovelvolliseen.

19 artikla

Käyttöomaisuus ryhmästä poistuttaessa

Tuotto, joka saadaan luovuttaessa poistokelvottomasta tai yksittäin poistokelpoisesta käyttöomaisuudesta kolmen vuoden kuluessa siitä, kun kyseisten omaisuuserien taloudellisenä haltijana oleva verovelvollinen poistuu ryhmästä, on lisättävä ryhmän yhdistettyyn veropohjaan luovutusvuonna, paitsi jos kyseessä on 24 artiklan mukaisen osittaisen vapautuksen alainen käyttöomaisuus. Poistokelvottomaan käyttöomaisuuteen liittyvät menot ja yksittäin poistokelpoisen käyttöomaisuuden verotusarvo on vähennettävä tästä veropohjasta.

Sama sääntö pätee rahoitusvaroihin, lukuun ottamatta omia osakkeita ja osuuksia, joista saatava tulo on verovapaata.

Ryhmän yhdistettyyn veropohjaan lisätyistä luovutuksista saatua tuottoa ei veroteta muulla tavalla.

20 artikla

Itse tuotetut aineettomat hyödykkeet

Kun verovelvollinen, joka on yhden tai useamman itse tuotetun aineellisen hyödykkeen taloudellinen haltija, poistuu ryhmästä, yhdistettyyn veropohjaan, sellaisena kuin se on verovuoden lopussa, on lisättävä määrä, joka vastaa kyseisten hyödykkeiden tutkimuksesta, kehityksestä, markkinoinnista ja mainonnasta edellisten viiden vuoden aikana aiheutuneita menoja. Lisätty määrä ei saa kuitenkaan olla suurempi kuin omaisuuserien arvo silloin, kun verovelvollinen poistuu ryhmästä. Menot on kohdennettava ryhmästä poistuvalla verovelvolliselle ja niitä on käsiteltävä noudattaen kansallista yhteisöverolainsäädäntöä, jota vastedes sovelletaan kyseiseen verovelvolliseen tai, jos verovelvollinen liittyy toiseen ryhmään, menot on kohdennettava sinä verovuonna, jona verovelvollinen liittyi toiseen ryhmään.

21 artikla

Tappiot ryhmästä poistuttaessa

Tappioita ei kohdenneta ryhmästä poistuvalla ryhmän jäsenelle.

V LUKU

YRITYSTEN UUELLEENORGANISOINNIT

22 artikla

Yritysten uudelleenorganisoinnit ryhmän sisällä

1. Ryhmän sisäinen yritysten uudelleenorganisointi ja verovelvollisen sääntömääräisen kotipaikan siirtäminen eivät saa aiheuttaa voittoja eikä tappioita yhdistettyä veropohjaa määritettäessä.
2. Jos kaikki verovelvollisen omaisuuserät siirtyvät yrityksen uudelleenorganisoinnin vuoksi tai ryhmän jäsenten välillä kahden vuoden kuluessa suoritettavan peräkkäisten liiketapahtumien sarjan vuoksi olennaisilta osin toiseen jäsenvaltioon, mikä johtaa omaisuuseriä koskevan jakotekijän olennaisia osia koskevaan muutokseen, siirretyt omaisuuserät on kohdennettava siirtävän verovelvollisen omaisuuserää koskevalle

tekijälle enintään viiden vuoden ajan kyseisestä siirrosta niin kauan kuin jokin ryhmän jäsen on edelleen kyseisten omaisuususerien taloudellinen haltija.

3. Tätä artiklaa sovellettaessa 2 kohdassa tarkoitettulla siirtävällä verovelvollisella, jota ei enää ole tai jolla ei enää ole kiinteää toimipaikkaa jäsenvaltiossa, josta omaisuususerät siirrettiin, on katsottava olevan kiinteä toimipaikka kyseisessä jäsenvaltiossa.

23 artikla

Tappioiden kohtelu, kun yritysten uudelleenorganisointi tapahtuu kahden tai useamman ryhmän välillä

1. Kun yritysten uudelleenorganisoinnin seurauksena yhdestä tai useammasta ryhmästä taikka kahdesta tai useammasta ryhmän jäsenestä tulee toisen ryhmän osa, aiemman ryhmän tai aiempien ryhmien mahdolliset vähentämättömät tappiot on kohdennettava kaikille näille ryhmän jäsenille VIII luvun mukaisesti sen verovuoden lopussa sovellettavien jakotekijöiden perusteella, jona yritysten uudelleenorganisointi tapahtuu. Aiemman ryhmän tai aiempien ryhmien vähentämättömät tappiot on siirrettävä eteenpäin tuleville vuosille.

Jos kahdesta tai useammasta ryhmän jäsenestä tulee osa toista ryhmää, mitään ensimmäisen ryhmän vähentämättömistä tappioista ei kohdenneta 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla edellyttäen, että poistuvien ryhmän jäsenten omaisuususerää ja työvoimaa koskevien tekijöiden yhteisarvo on vähemmän kuin 20 prosenttia näiden kahden tekijän arvosta koko ensimmäisessä ryhmässä.

2. Jos pääasiallisista verovelvollisista kaksi tai useampi sulautuu neuvoston direktiivin 2009/133/EY¹⁵ 2 artiklan a alakohdan i ja ii alakohdassa tarkoitettulla tavalla, ryhmän mahdolliset vähentämättömät tappiot on kohdennettava sen jäsenille VIII luvun mukaisesti sen verovuoden lopussa sovellettavien jakotekijöiden perusteella, jona sulautuminen tapahtuu. Vähentämättömät tappiot on siirrettävä eteenpäin tuleville vuosille.

VI LUKU

RYHMÄN JA MUIDEN YKSIKÖIDEN VÄLINEN TOIMINTA

24 artikla

Verovapautuksen kieltäminen osakkeiden luovutuksen seurauksena

1. Jos verovelvollinen poistuu ryhmästä osakkeiden luovutuksen seurauksena ja kyseinen verovelvollinen on kuluvan tai edellisen verovuoden aikana saanut ryhmän sisäisessä liiketapahtumassa muuta käyttöomaisuutta kuin omaisuususerien ryhmässä poistettuja omaisuususeriä, tätä käyttöomaisuutta vastaava määrä suljetaan direktiivin 2016/xxx/EU 8 artiklan c alakohdassa säädetyn verovapautuksen ulkopuolelle, ellei

¹⁵ Neuvoston direktiivi 2009/133/EY, annettu 19 päivänä lokakuuta 2009, eri jäsenvaltioissa olevia yhtiöitä koskeviin sulautumisiin, jakautumisiin, osittaisjakautumisiin, varojensiirtoihin ja osakkeiden vaihtoihin sekä eurooppayhtiön (SE) tai eurooppaosuuskunnan (SCE) sääntömääräisen kotipaikan siirtoon jäsenvaltioiden välillä sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä (EUVL L 310, 25.11.2009, s. 34).

voida osoittaa, että ryhmän sisäinen liiketapahtuma suoritettiin pätevistä kaupallisista syistä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun verovapautuksen ulkopuolelle suljettava määrä on käyttöomaisuuden tai omaisuuserien markkina-arvo sinä hetkenä, jona verovelvollinen poistuu ryhmästä, vähennettynä käyttöomaisuuden verotusarvolla tai direktiivin 2016/xx/EU 19 artiklassa tarkoitetuilla menoilla.
3. Jos luovutettujen osakkeiden tosiasiallinen edunsaaja on muu kuin verovelvollinen tai unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen, jonka päätoimipaikkaan tai kolmannessa maassa sijaitsevaan kiinteään toimipisteeseen kyseiset osakkeet oli kohdennettu, sen verovelvollisen, jolla oli omaisuuserät hallussaan ennen 1 kohdassa tarkoitettua ryhmän sisäistä liiketapahtumaa, on katsottava vastaanottaneen kyseisen omaisuuserän tai kyseisten omaisuuserien luovutushetken markkina-arvon, johon ei sisälly verotusarvo.

25 artikla *Verohyvitys*

1. Direktiivin 2016/xx/EU 55 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu verohyvitys on jaettava ryhmän jäsenten kesken VIII luvun mukaisesti.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu verovähennys on laskettava erikseen kunkin jäsenvaltion tai kolmannen maan sekä kunkin tulotyyppin osalta. Se ei saa olla suurempi kuin määrä, joka saadaan, kun verovelvolliselle tai kiinteälle toimipaikalle kohdennettuun tuloon sovelletaan sen jäsenvaltion yhteisöverokantaa, jossa verovelvollisella on verotuksellinen kotipaikka tai jossa kiinteä toimipaikka sijaitsee.

26 artikla *Lähdevero*

Ryhmän jäsenen ryhmän ulkopuoliselle edunsaajalle maksamista koroista ja rojalteista voidaan kantaa lähdevero sovellettavan kansallisen lainsäädännön ja mahdollisen kaksinkertaista verotusta koskevan sopimuksen mukaisesti siinä jäsenvaltiossa, jossa ryhmän jäsenellä on verotuksellinen kotipaikka tai jossa se sijaitsee, tapauksen mukaan. Lähdevero on jaettava jäsenvaltioiden kesken VIII luvun mukaisesti käyttämällä kaavaa, jota sovelletaan sinä verovuonna, jona vero kannetaan.

VII LUKU

LÄPINÄKYVÄT YKSIKÖT

27 artikla

Kolmansien maiden yksiköiden läpinäkyvyyden määrittämistä koskevat säännöt

Sellaisessa kolmannessa maassa sijaitsevan yksikön kohtelu, johon vähintään kahdella ryhmän jäsenellä on omistusosuus, määritetään asianomaisten jäsenvaltioiden välisellä sopimuksella. Pääasiallisen veroviranomaisen on tehtävä päätös, jos sopimusta ei ole.

VIII LUKU

YHTEISEN YHDISTETYN YHTEISÖVEROPOHJAN JAKAMINEN

28 artikla

Yleiset säännöt

1. Yhdistetty veropohja on jaettava ryhmän jäsenten välillä joka verovuosi jakokaavaa käyttäen. Määritettäessä ryhmän jäsenen A jako-osuutta käytetään seuraavaa kaavaa, jossa myyntiä, työvoimaa ja omaisuuseriä koskevia jakotekijöitä painotetaan yhtä paljon:

$$\text{Osuus A} = \left(\frac{1}{3} \frac{\text{Myynti}^A}{\text{Myynti}^{\text{ryhmä}}} + \frac{1}{3} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Henkilöstömenot}^A}{\text{Henkilöstömenot}^{\text{ryhmä}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{Työntekijöiden lukum.}^A}{\text{Työntekijöiden lukum.}^{\text{ryhmä}}} \right) + \frac{1}{3} \frac{\text{Omaisuuserät}^A}{\text{Omaisuuserät}^{\text{ryhmä}}} \right) \cdot \text{Yhdistetty veropohja}$$

2. Ryhmän yhdistetty veropohja jaetaan ainoastaan, jos se on positiivinen.
3. Yhdistetyn veropohjan jakamista koskevat laskelmat on tehtävä ryhmän verovuoden lopussa.
4. Kalenterikuukauden aikana vähintään 15 päivän pituista jaksoa on pidettävä kokonaisuutena kuukautena.
5. Myyntiä, työvoimaa ja omaisuuseriä koskevia jakotekijöitä painotetaan yhtä paljon määritettäessä ryhmän jäsenen jako-osuutta.

29 artikla

Suojalauseke

Poikkeuksena 28 artiklassa vahvistetusta säännöstä, jos pääasiallinen verovelvollinen tai toimivaltainen viranomainen katsoo, ettei ryhmän jäsenelle jaettava yhdistetyn veropohjan osuus vastaa oikeudenmukaisella tavalla kyseisen ryhmän jäsenen liiketoiminnan laajuutta, pääasiallinen verovelvollinen tai toimivaltainen viranomainen voi pyytää vaihtoehtoisen menetelmän käyttämistä kunkin ryhmän jäsenen vero-osuuden laskemisessa. Vaihtoehtoista menetelmää voidaan käyttää ainoastaan silloin, kun toimivaltaisten viranomaisten välisten konsultaatioiden ja, soveltuvin osin, 77 ja 78 artiklan mukaisesti käytyjen keskustelujen perusteella kaikki nämä viranomaiset suostuvat vaihtoehtoisen menetelmän käyttöön. Pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle käytettävästä vaihtoehtoisesta menetelmästä.

30 artikla

Ryhmään liittyminen ja siitä poistuminen

Ryhmään verovuoden aikana liittyvän tai siitä poistuvan verovelvollisen jako-osuus on laskettava suhteessa siihen, kuinka monen kalenterikuukauden ajan verovelvollinen on kuulunut ryhmään verovuoden aikana.

31 artikla
Läpinäkyvät yksiköt

Tekijöihin, joita käytetään määrittäessä sellaisen ryhmän jäsenen jako-osuutta, jolla on omistusosuus läpinäkyvässä yksikössä, on kuuluttava läpinäkyvän yksikön myynti, työvoima ja omaisuuserät suhteessa verovelvollisen osuuteen kyseisen yksikön voitoista ja tappioista.

32 artikla
Työvoimaa koskevan jakotekijän koostumus

1. Työvoimaa koskevan jakotekijän ensimmäisessä osamäärässä osoittajana on ryhmän jäsenen henkilöstömenojen kokonaismäärä ja nimittäjänä ryhmän henkilöstömenojen kokonaismäärä, ja sen toisessa osamäärässä osoittajana on ryhmän jäsenen työntekijöiden lukumäärä ja nimittäjänä ryhmän työntekijöiden lukumäärä. Kun ryhmän jäsenen työvoimaa koskevaan jakotekijään sisällytetään yksi työntekijä, myös kyseistä työntekijää koskevat henkilöstömenot on kohdennettava saman ryhmän jäsenen työvoimaa koskevaan jakotekijään.
2. Työntekijöiden lukumäärä on määritettävä verovuoden lopussa.
3. Työntekijän määritelmä on sen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukainen, jossa työ suoritetaan.

33 artikla
Työntekijöiden ja henkilöstömenojen kohdentaminen

1. Työntekijät on sisällytettävä sen ryhmän jäsenen työvoimaa koskevaan jakotekijään, jolta ne saavat palkkaa.
2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, kun työntekijät suorittavat työnsä fyysisesti muun ryhmän jäsenen valvonnan ja vastuun alaisena kuin sen ryhmän jäsenen, jolta ne saavat palkkaa, kyseiset työntekijät ja niitä koskevat henkilöstömenot on sisällytettävä ensin mainitun ryhmän jäsenen työvoimaa koskevaan jakotekijään.

Tätä sääntöä sovelletaan ainoastaan, kun seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) työsuhde kestää keskeytyksettä vähintään kolme kuukautta;
 - b) näiden työntekijöiden osuus on vähintään viisi prosenttia sen ryhmän jäsenen työntekijöiden kokonaislukumäärästä, jolta ne saavat palkkaa.
3. Työntekijöinä on pidettävä myös henkilöitä, jotka suorittavat samanlaisia tehtäviä kuin työntekijät mutta joita ryhmän jäsen ei ole palkannut suoraan.
 4. Henkilöstömenoihin on kuuluttava kaikki palkkio-, palkka- ja bonusmenot sekä kaikki muut työntekijöille maksettavat korvaukset, mukaan lukien asiaankuuluvat eläke- ja sosiaaliturvamaksut sekä työnantajan maksamat menot, jotka vastaavat 3 kohdassa tarkoitetuista henkilöistä aiheutuvia menoja.
 5. Henkilöstömenot on arvostettava niiden kulujen määrään, joita työnantaja kohtelee vähennyskelpoisina verovuonna.

34 artikla

Omaisuseriä koskevan jakotekijän koostumus

1. Omaisuseriä koskevan jakotekijän osoittajana on ryhmän jäsenen omistamien, vuokraamien tai liisaamien kaikkien aineellisten hyödykkeiden keskimääräinen arvo, ja sen nimittäjänä on ryhmän omistamien, vuokraamien tai liisaamien kaikkien aineellisten hyödykkeiden keskimääräinen arvo.
2. Viiden vuoden ajan sen jälkeen, kun verovelvollinen on liittynyt olemassa olevaan tai uuteen ryhmään, sen omaisuseriä koskevaan jakotekijään on sisällyttävä myös verovelvolliselle tutkimuksesta, kehityksestä, markkinoinnista ja mainonnasta ryhmään liittymistä edeltäneiden kuuden vuoden aikana syntyneiden menojen kokonaismäärä.

35 artikla

Omaisuserien kohdentaminen

1. Sen estämättä, mitä 22 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään, omaisuserä on sisällytettävä sen taloudellisen haltijan omaisuseriä koskevaan jakotekijään. Jos taloudellista haltijaa ei voida määrittää, omaisuserä on sisällytettävä laillisen haltijan omaisuseriä koskevaan jakotekijään.

Omaisuserä, jota sen taloudellinen haltija ei tosiasiallisesti käytä, on kuitenkin sisällytettävä sen ryhmän jäsenen jakotekijään, joka käyttää tosiasiallisesti tätä omaisuserää, edellyttäen että omaisuserä muodostaa yli viisi prosenttia omaisuserää tosiasiallisesti käyttävän ryhmän jäsenen kaikkien aineellisten hyödykkeiden verotusarvosta.
2. Liisattu omaisuserä on sisällytettävä sen ryhmän jäsenen omaisuseriä koskevaan jakotekijään, joka on kyseisen omaisuserän liisauksen antaja tai ottaja, paitsi jos kyseessä on ryhmän jäsenten välinen liisaus. Tätä sovelletaan myös vuokrattuihin omaisuseriin.

36 artikla

Arvostaminen

1. Maa ja muut poistokelvottomat aineelliset hyödykkeet on arvostettava niiden hankintamenoihin.
2. Yksittäin poistokelpoinen aineellinen hyödyke on arvostettava sillä verovuoden alussa ja lopussa olleiden verotusarvojen keskiarvoon.

Kun yhden tai useamman ryhmän sisäisen liiketapahtuman seurauksena yksittäin poistokelpoinen aineellinen hyödyke ei ole sisältynyt ryhmän jäsenen omaisuseriä koskevaan jakotekijään koko verovuoden ajan, huomioon otettava arvo on laskettava ottaen huomioon niiden kuukausien lukumäärä, jona omaisuserä sisältyi asianomaisen ryhmän jäsenen omaisuseriä koskevaan jakotekijään.
3. Direktiivin 2016/xx/EU 37 artiklassa tarkoitettu käyttöomaisuuden ryhmä on arvostettava sillä verovuoden alussa ja lopussa olleiden verotusarvojen keskiarvoon.
4. Omaisuserän vuokraajan tai liisauksen ottajan, joka ei ole omaisuserän taloudellinen haltija, on arvostettava vuokrattu tai liisattu omaisuserä määrään, joka on kahdeksan kertaa vuosittaisten vuokra- tai liisausmaksujen nettomäärä vähennettynä alivuokrauksesta tai -liisauksesta mahdollisesti saatavilla määrillä.

Ryhmän jäsenen, joka antaa vuokralle tai liisaa omaisuuserän, jonka taloudellinen haltija se ei ole, on arvostettava vuokrattu tai liisattu omaisuuserä määrään, joka on kahdeksan kertaa vuosittaisten vuokra- tai liisausmaksujen nettomäärä.

5. Ryhmän jäsenen ryhmän ulkopuoliselle henkilölle samana tai edellisenä verovuonna tapahtuneen ryhmän sisäisen siirron jälkeen myymä omaisuuserä on sisällytettävä siirron suorittavan ryhmän jäsenen omaisuuseriä koskevaan jakotekijään ryhmän sisäisen siirron ja ryhmän ulkopuoliselle henkilölle tapahtuneen myynnin väliseksi ajaksi, elleivät asianomaiset ryhmän jäsenet osoita, että ryhmän sisäinen siirto tehtiin todellisista kaupallisista syistä.

37 artikla

Myyntiä koskevan jakotekijän koostumus

1. Myyntiä koskevan jakotekijän osoittajana on ryhmän jäsenelle kohdennettu kokonaismyynti, mukaan lukien kiinteät toimipaikat, joiden katsotaan olevan olemassa 22 artiklan 3 kohdan nojalla, ja sen nimittäjänä on ryhmän kokonaismyynti.
2. Myynnillä tarkoitetaan kaikkea tavaroiden myynnistä ja palvelujen suorituksista saatavaa tuottoa alennusten ja palautusten jälkeen, pois lukien arvonlisävero sekä muut verot ja tullit. Verovapaita tuloja, korkoja, osinkoja, rojalteja ja käyttöomaisuuden luovutuksesta saatavaa tuottoa ei sisällytetä myyntiä koskevaan jakotekijään, jolleivät kyseessä ole tavanomaisessa kaupankäynnissä tai liiketoiminnassa saatavat tulot. Ryhmän sisäisiä tavaroiden myyntiä ja palvelujen suorituksia ei sisällytetä myyntiä koskevaan jakotekijään.
3. Myynti on arvostettava direktiivin 2016/xx/EU 20 artiklan mukaisesti.

38 artikla

Myynti määränpäättäin

1. Tavaroiden myynti on sisällytettävä siinä jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmän jäsenen myyntiä koskevaan jakotekijään, jossa tavaroiden lähetys tai kuljetus ne hankkineelle henkilölle päättyy. Jos tätä paikkaa ei voida määrittää, tavaroiden myynti on kohdennettava siinä jäsenvaltiossa sijaitsevalle ryhmän jäsenelle, jossa tavaroiden viimeinen määritettävissä oleva paikka sijaitsee.
2. Palvelujen suoritukset on sisällytettävä siinä jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmän jäsenen myyntiä koskevaan jakotekijään, jossa palvelut suoritetaan fyysisesti tai tosiasiaassa tarjotaan.
3. Verovapaat tulot, korot, osingot, rojalit ja omaisuuserien luovutuksesta saatu tuotto, jotka sisällytetään myyntiä koskevaan jakotekijään, on kohdennettava näiden tulojen, korkojen, osinkojen, rojaltien ja tuoton edunsaajalle.
4. Jos jäsenvaltiossa, jonne tavarat toimitetaan tai jossa palvelut tarjotaan, ei ole yhtään ryhmän jäsentä, tai jos tavarat toimitetaan kolmanteen maahan tai palvelut tarjotaan kolmannessa maassa, tavaroiden myynti ja palvelujen tarjoaminen on sisällytettävä kaikkien ryhmän jäsenten myyntiä koskevaan jakotekijään suhteessa niiden työvoimaa ja omaisuuseriä koskeviin jakotekijöihin.
5. Jos jäsenvaltiossa, jonne tavarat toimitetaan tai jossa palvelut tarjotaan, on useampi kuin yksi ryhmän jäsen, myynti on sisällytettävä kaikkien kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitsevien ryhmän jäsenten myyntiä koskevaan jakotekijään suhteessa niiden työvoimaa ja omaisuuseriä koskeviin jakotekijöihin.

39 artikla

Jakotekijöiden laskemista koskevat yksityiskohtaiset säännöt

Komissio voi hyväksyä säädöksiä, joissa säädetään yksityiskohtaisia sääntöjä työvoimaa, omaisuuseriä ja myyntiä koskevien jakotekijöiden laskennasta, työntekijöiden, henkilöstömenojen, omaisuuserien ja myynnin kohdentamisesta asianomaiseen jakotekijään sekä omaisuuserien arvostamisesta. Kyseiset täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 77 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

40 artikla

Rahoituslaitoksen omaisuuseriä ja myyntiä koskevien jakotekijöiden laskeminen

1. Direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 29 kohdan a, d, e, f, g, h ja i alakohdassa tarkoitettun rahoituslaitoksen omaisuuseriä koskevan jakotekijän on oltava 10 prosenttia rahoitusvarojen arvosta, lukuun ottamatta omia osakkeita ja osuuksia, joista saatava tulo on verovapaata. Rahoitusvaroihin on sisällytettävä direktiivin 2016/xx/EU 21 artiklassa tarkoitettut kaupankäyntitarkoituksessa pidettävät varat. Rahoitusvarat on sisällytettävä sen ryhmän jäsenen omaisuuseriä koskevaan jakotekijään, jonka kirjanpidossa kyseiset omaisuuserät olivat silloin, kun siitä tuli ryhmän jäsen.
2. Direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 29 kohdan a, d, e, f, g, h ja i alakohdassa tarkoitettuun rahoituslaitoksen myyntiä koskevaan jakotekijään on sisällytettävä 10 prosenttia sen korkoina, palkkioina ja provisioina saamasta tulosta ja arvopapereista saamasta tulosta, pois lukien arvonlisävero sekä muut verot ja tullit. Ryhmän sisäistä myyntiä ei oteta huomioon. Kun kyseessä ovat vakuudelliset luotot, 38 artiklan 2 kohtaa sovellettaessa rahoituspalvelut on katsottava suoritettuna siinä jäsenvaltiossa, jossa arvopaperi sijaitsee, tai jos tätä jäsenvaltiota ei voida määrittää, siinä jäsenvaltiossa, jossa arvopaperi on rekisteröity. Muut rahoituspalvelut on katsottava suoritettuna lainanottajan tai sen henkilön jäsenvaltiossa, joka maksaa palkkiot, provisiot tai muut tuotot. Jos lainanottajaa tai henkilöä, joka maksaa palkkiot, provisiot ja muut tuotot, tai jäsenvaltiota, jossa arvopaperi sijaitsee tai jossa se on rekisteröity, ei voida määrittää, myynti on kohdennettava kaikille ryhmän jäsenille suhteessa niiden työvoimaa ja omaisuuseriä koskeviin jakotekijöihin.

41 artikla

Vakuutusyrityksen omaisuuseriä ja myyntiä koskevien jakotekijöiden laskeminen

1. Direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 29 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettun vakuutusyrityksen omaisuuseriä koskevan jakotekijän on oltava 10 prosenttia 40 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen rahoitusvarojen arvosta.
2. Direktiivin 2016/xx/EU 4 artiklan 29 kohdan b ja c kohdassa tarkoitettuun vakuutusyrityksen myyntiä koskevaan jakotekijään on sisällytettävä 10 prosenttia kaikista saaduista vakuutusmaksutuotoista, joista on vähennetty jälleenvakuutukset, muusta kuin vakuutusteknisestä laskelmasta siirretyistä kohdennetuista sijoitustuotoista, muista teknisistä tuloista, joista on vähennetty jälleenvakuutukset, sekä sijoitustuloista, palkkioista ja provisioista, pois lukien arvonlisävero sekä muut verot ja tullit. Edellä 38 artiklan 2 kohtaa sovellettaessa vakuutuspalvelut on katsottava suoritettuna vakuutuksenottajan jäsenvaltiossa. Muut myynnit on kohdennettava kaikille ryhmän jäsenille suhteessa niiden työvoimaa ja omaisuuseriä koskeviin jakotekijöihin.

42 artikla
Öljy ja kaasu

Poiketen siitä, mitä 38 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetään, öljyn ja kaasun etsinnän tai tuotannon alalla pääasiallista liiketoimintaansa harjoittavan ryhmän jäsenen myynti on kohdennettava ryhmän jäsenelle siinä jäsenvaltiossa, jossa öljyä tai kaasua on tarkoitus porata tai tuottaa.

Poiketen siitä, mitä 38 artiklan 4 ja 5 kohdassa säädetään, jos jäsenvaltiossa, jossa öljyä tai kaasua etsitään tai tuotetaan, ei ole yhtään ryhmän jäsentä tai jos etsintä tai tuotanto suoritetaan kolmannessa maassa, jossa öljyn tai kaasun etsintää tai tuotantoa harjoittavalla ryhmän jäsenellä ei ole kiinteää toimipaikkaa, myynti on kohdennettava kyseiselle ryhmän jäsenelle.

43 artikla
Meri-, sisävesi- ja lentoliikenne

Ryhmän jäsenen, jonka pääasiallisena liiketoimintana on kansainvälisen meri- tai lentoliikenteen tai sisävesiliikenteen harjoittaminen, tuloja, menoja ja muita vähennyskelpoisia erä ei sisällytetä yhdistettyyn veropohjaan eikä niitä jaeta 28 artiklassa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti. Nämä tulot, menot ja muut vähennyskelpoiset erät on sen sijaan kohdennettava kyseiselle ryhmän jäsenelle liiketoimikohtaisesti, ja niihin on tehtävä hintaoikaisut direktiivin 2016/xx/EU 56 artiklan mukaisesti.

Omistusosuudet ryhmän jäsenessä ja ryhmän jäsenen omistusosuudet on otettava huomioon sen määrittämiseksi, onko 5 ja 6 artiklassa tarkoitettu ryhmä olemassa.

44 artikla
Jako-osuudesta vähennettävät erät

Seuraavat erät on vähennettävä jako-osuudesta:

- a) edellä 15 artiklassa tarkoitetut vähentämättömät tappiot, jotka ovat aiheutuneet verovelvolliselle ennen kuin tämän direktiivin sääntöjä alettiin soveltaa verovelvolliseen;
- b) edellä 15 artiklassa yhdessä 18 artiklan b alakohdassa ja 23 artiklassa tarkoitetut ryhmän tasolla syntyneet vähentämättömät tappiot;
- c) edellä 11 artiklassa tarkoitettua käyttöomaisuuden luovutusta koskevat määrät, 12 artiklassa tarkoitettuihin pitkäaikaishankkeisiin liittyvät tulot ja menot sekä 13 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut tulevat menot;
- d) kun kyseessä ovat vakuutusyritykset, direktiivin 2016/xx/EU 28 artiklan d alakohdassa tarkoitetut vapaaehtoiset tekniset varaukset;
- e) direktiivin 2016/xx/EU 9 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut hyväntekeväisyysyhteisöille annettavat lahjat tai lahjoitukset, jotka ovat vähennyskelpoisia kansallisen lainsäädännön nojalla;
- f) direktiivin 2016/xx/EU 24 artiklassa tarkoitetut eläkevaraukset, jotka ovat vähennyskelpoisia kansallisen lainsäädännön nojalla.

45 artikla
Verovelvollisuus

Kunkin ryhmän jäsenen verovelvollisuus saadaan soveltamalla kansallista verokantaa jakosuuteen, jota on oikaistu 44 artiklan mukaisesti, ja vähentämällä siitä 25 artiklassa säädetty vähennykset.

IX LUKU

HALLINTO JA MENETTELYT

46 artikla
Ilmoitus ryhmän muodostamisesta

1. Pääasiallisen verovelvollisen on annettava ilmoitus ryhmän muodostamisesta pääasialliselle veroviranomaiselle jäljelle jäävien ryhmän jäsenten puolesta vähintään kolme kuukautta ennen sen verovuoden alkua, jona ryhmä ryhtyy soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen on katettava kaikki ryhmän jäsenet, lukuun ottamatta 2 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja laivayhtiöitä.
3. Pääasiallisen veroviranomaisen on toimitettava ilmoitus viipymättä toimivaltaisille viranomaisille kaikissa jäsenvaltioissa, joissa ryhmän jäsenillä on verotuksellinen kotipaikka tai joissa ne sijaitsevat kiinteän toimipaikan muodossa. Nämä viranomaiset voivat esittää näkemyksensä ja asiaankuuluvat tiedot ilmoituksen pätevyydestä ja laajuudesta pääasialliselle veroviranomaiselle kuukauden kuluessa ilmoituksen toimittamisesta.
4. Jos ilmoitusta ei ole annettu, pääasiallisen veroviranomaisen on annettava verotuspäätökset kuuden kuukauden kuluessa sen havaitsemisesta, ettei ilmoitusta ollut annettu, niiltä verovuosilta, joina ryhmän katsotaan olleen olemassa. Nämä verotuspäätökset eivät missään olosuhteissa saa kattaa enempää kuin edelliset viisi verovuotta.

47 artikla
Ryhmän soveltamiskausi

1. Tätä direktiiviä sovelletaan ryhmään yhden kuukauden kuluttua siitä, kun toimivaltaiset viranomaiset kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa ryhmän jäsenillä on verotuksellinen kotipaikka tai joissa ne sijaitsevat kiinteän toimipaikan muodossa, vastaanottivat ilmoituksen ryhmän perustamisesta 46 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Pääasiallisen veroviranomaisen on ilmoitettava tästä pääasialliselle verovelvolliselle.
2. Ryhmän on sovellettava tämän direktiivin sääntöjä niin kauan kuin sen 2 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti on näin tehtävä. Pääasiallisen verovelvollisen on annettava pääasialliselle veroviranomaiselle ilmoitus ryhmän lopettamisesta, jos ryhmä, johon se kuuluu, ei kokonaisuudessaan enää täytä 2 artiklan 1 ja 2 kohdan edellytyksiä tämän direktiivin soveltamiseksi.
3. Verovelvollinen, joka ei enää kuulu tämän direktiivin sääntöjen soveltamisalaan, voi valita näiden sääntöjen soveltamisen jatkamisen edellyttäen, että verovelvollinen

täyttää 2 artiklan 3 kohdan edellytykset. Verovelvollinen voi myös valita direktiivin 2016/xx/EU sääntöjen soveltamisen, jos se ei täytä 2 artiklan 1 kohdan d alakohdan edellytystä.

4. Pääasiallinen verovelvollinen, joka on valinnut tämän direktiivin sääntöjen soveltamisen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti ja joka päättää keskeyttää soveltamisen, on ilmoitettava tästä pääasialliselle veroviranomaiselle viiden verovuoden pituisen ajanjakson päättyessä.
5. Sellaisen ryhmän pääasiallisen verovelvollisen, joka on valinnut tämän direktiivin sääntöjen noudattamisen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti ja joka päättää jatkaa soveltamista viiden verovuoden pituisen ajanjakson päätyttyä, on toimitettava pääasialliselle veroviranomaiselle todisteet siitä, että 2 artiklan 1 kohdan a, b ja d alakohdan edellytykset täyttyvät.

48 artikla

Ryhmän perustamisilmoituksessa olevat tiedot

Ryhmän perustamisilmoituksessa on oltava seuraavat tiedot:

- a) kaikkien ryhmän jäsenten tunnistetiedot;
- b) todiste 5 ja 6 artiklassa säädettyjen edellytysten täyttymisestä;
- c) mahdollisten direktiivin 2016/xx/EU 56 artiklassa tarkoitettujen etuyhteydessä olevien yritysten tunnistetiedot;
- d) verovelvollisten oikeudellinen muoto, sääntömääräinen kotipaikka ja tosiasiallinen hallinnollinen toimipaikka;
- e) verovuosi ryhmää perustettaessa.

Komissio voi hyväksyä säädöksen, jossa vahvistetaan ryhmän perustamisilmoituksen vakiomuoto. Kyseinen täytäntöönpanosäädös hyväksytään 77 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tutkimusmenettelyä noudattaen.

49 artikla

Ryhmän perustamisilmoituksen tarkinta

1. Pääasiallisen veroviranomaisen, jolle ryhmän perustamisilmoitus on pätevästi toimitettu, on tutkittava ilmoituksessa olevien tietojen perusteella, täyttääkö ryhmä tämän direktiivin vaatimukset. Ilmoitus katsotaan hyväksytyksi, jos pääasiallinen veroviranomainen ei ole hylännyt sitä kolmen kuukauden kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta.
2. Mikäli verovelvollinen on ilmoittanut kaikki 48 artiklassa vaaditut tiedot, myöhemmin mahdollisesti tehtävä havainto siitä, että ilmoitettu ryhmän jäseniä koskeva luettelo on virheellinen, ei tee ryhmän perustamisilmoituksesta pätemätöntä. Virheellinen ilmoitus on korjattava ja kaikki muut tarpeelliset toimenpiteet toteutettava sen verovuoden alusta alkaen, jona virhe havaittiin.
3. Jos kaikkia tietoja ei ole ilmoitettu, pääasiallinen veroviranomainen voi yhdessä muiden asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten kanssa mitätöidä alkuperäisen ilmoituksen, jolloin ryhmälle ja/tai ryhmän jäsenille on annettava oikaistut arviot verovelvollisuudesta 56 artiklan säädettyjä määräaikoja noudattaen.

50 artikla
Verovuosi

1. Kaikkien ryhmän jäsenten verovuoden on oltava sama.
2. Verovelvollisen on sinä vuonna, jona se liittyy ryhmään, saatettava verovuotensa yhdenmukaiseksi sen ryhmän verovuoden kanssa, johon se liittyy. Kyseistä verovuotta koskeva verovelvollisen jako-osuus on laskettava suhteessa siihen, kuinka monen kalenterikuukauden ajan yhtiö on kuulunut ryhmään.
3. Sitä vuotta, jona verovelvollinen poistuu ryhmästä, koskeva verovelvollisen jako-osuus on laskettava suhteessa siihen, kuinka monen kalenterikuukauden ajan yhtiö kuului ryhmään.

51 artikla
Veroilmoitukset ja verotuspäätökset

1. Pääasiallisen verovelvollisen on jätettävä ryhmän yhdistetty veroilmoitus pääasialliselle veroviranomaiselle.
2. Yhdistettyä veroilmoitusta on pidettävä arviona ryhmän kunkin jäsenen verovelvollisuudesta ('verotuspäätös'). Kun veroilmoituksella on jäsenvaltion lainsäädännön mukaan verotuspäätöksen oikeudellinen asema ja sitä on kohdeltava verovelkojen perimiseen oikeuttavana välineenä, yhdistetyllä veroilmoituksella on oltava sama vaikutus kyseisessä jäsenvaltiossa verovelvolliseen ryhmän jäseneseen.
3. Kun yhdistetyllä veroilmoituksella ei ole verovelan perimiseen oikeuttavan verotuspäätöksen oikeudellista asemaa, jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi tehdä sellaisen ryhmän jäsenen osalta, jolla on verotuksellinen kotipaikka kyseisessä jäsenvaltiossa tai joka sijaitsee siellä kiinteän toimipaikan muodossa, kansallisen lainsäädännön mukaisen päätöksen, jolla verovelan periminen sallitaan kyseisessä jäsenvaltiossa. Kyseisen päätöksen on sisällettävä yhdistetyssä veroilmoituksessa olevat ryhmän jäsentä koskevat tiedot. Päätökseen voidaan hakea muutosta ainoastaan muodon osalta muttei perusteena olevan verotuspäätöksen osalta. Menettelyä on hallinnoitava asiaankuuluvan jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
4. Pääasiallisen verovelvollisen on vastattava kaikista menettelyllisistä velvoitteista, jotka liittyvät 11 artiklan 4 kohdassa tai 22 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kiinteiden toimipaikkojen verotukseen.
5. Yhdistetty veroilmoitus on jätettävä pääasialliselle veroviranomaiselle yhdeksän kuukauden kuluessa verovuoden päättymisestä.

52 artikla
Yhdistetyn veroilmoituksen sisältö

Yhdistetyssä veroilmoituksessa on oltava seuraavat tiedot:

- a) pääasiallisen verovelvollisen tunnistetiedot;
- b) kaikkien ryhmän jäsenten tunnistetiedot;
- c) mahdollisten direktiivin 2016/xx/EU 56 artiklassa tarkoitettujen etuyhteydessä olevien yritysten tunnistetiedot;
- d) verovuosi, jota veroilmoitus koskee;

- e) ryhmän kunkin jäsenen veropohjan laskelma;
- f) yhdistetyn veropohjan laskelma;
- g) ryhmän kunkin jäsenen jako-osuuden laskelma;
- h) ryhmän kunkin jäsenen verovelvollisuuden laskelma.

53 artikla

Yhdistetyssä veroilmoituksessa olevien virheiden ilmoittaminen

Pääasiallisen verovelvollisen on ilmoitettava pääasialliselle veroviranomaiselle yhdistetyssä veroilmoituksessa olevista virheistä. Pääasiallinen veroviranomainen antaa tarvittaessa oikaistun verotuspäätöksen 56 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

54 artikla

Veroilmoituksen antamatta jättäminen

Jos pääasiallinen verovelvollinen ei ole jättänyt yhdistettyä veroilmoitusta, pääasiallisen veroviranomaisen on annettava verotuspäätös arvion perusteella ottaen huomioon käytettävissä olevat tiedot. Pääasiallinen verovelvollinen voi hakea muutosta verotuspäätökseen.

55 artikla

Sähköisesti jätettävät veroilmoitukset, veroilmoitusten muoto ja todisteasiakirjat

Komissio voi antaa säädöksiä säännöistä, jotka koskevat yhdistetyn veroilmoituksen jättämistä sähköisesti, yhdistetyn veroilmoituksen muotoa, yksittäisen verovelvollisen veroilmoituksen muotoa ja vaadittavia todisteasiakirjoja. Kyseiset täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 77 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

56 artikla

Verotuspäätösten oikaiseminen

1. Pääasiallisen veroviranomaisen on varmennettava, että yhdistetty veroilmoitus täyttää 52 artiklassa vahvistetut vaatimukset.
2. Pääasiallinen veroviranomainen voi tarvittaessa antaa oikaistun verotuspäätöksen kolmen vuoden kuluessa yhdistetyn veroilmoituksen viimeisestä jättöpäivästä tai, jos ilmoitusta ei ollut jätetty ennen kyseistä päivää, kolmen vuoden kuluessa 54 artiklan mukaisen verotuspäätöksen antamisesta.

Oikaistu verotuspäätös voidaan antaa samalle ryhmälle vain kerran kunkin 12 kuukauden jakson aikana.
3. Edellä olevaa 2 kohtaa ei sovelleta, kun oikaistu verotuspäätös annetaan 65 artiklassa tarkoitetun pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimen tekemän päätöksen taikka kolmannen maan kanssa saavutetun keskinäisen yhteisymmärryksen tai sen kanssa läpikäydyn välimiesmenettelyn perusteella. Nämä oikaistut verotuspäätökset on annettava 12 kuukauden kuluessa pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimen päätöksestä taikka keskinäisen yhteisymmärryksen saavuttamisesta tai välimiesmenettelyn päättämisestä.
4. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, oikaistu verotuspäätös voidaan antaa kuuden vuoden kuluessa yhdistetyn veroilmoituksen viimeisestä jättöpäivästä, kun se on perusteltua verovelvollisen tahallisesti tai vakavan laiminlyönnin johdosta

tekemän virheen vuoksi, tai 12 vuoden kuluessa kyseisestä päivästä, kun virhe on johtanut rikosoikeudenkäyntiin. Tämä oikaistu verotuspäätös on annettava 12 kuukauden kuluessa virheen havaitsemisesta, jollei pidempää aikaa voida puolueettomasti perustella tarpeella tehdä lisätiedusteluja tai -tutkimuksia. Kaikkien tällaisten oikaistujen verotuspäätösten on koskettava ainoastaan virheen sisältöä.

5. Pääasiallisen veroviranomaisen on ennen oikaistun verotuspäätöksen antamista kuultava niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisia viranomaisia, joissa jollakin ryhmän jäsenellä on verotuksellinen kotipaikka tai joissa se sijaitsee kiinteän toimipaikan muodossa. Nämä viranomaiset voivat ilmaista näkemyksensä kuukauden kuluessa kuulemisesta.

Sen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, jossa jollakin ryhmän jäsenellä on verotuksellinen kotipaikka tai joissa se sijaitsee kiinteän toimipaikan muodossa, voi pyytää pääasiallista veroviranomaista antamaan oikaistun verotuspäätöksen. Mikäli pääasiallinen veroviranomainen ei ole kolmen kuukauden kuluessa pyynnön esittämisestä ilmoittanut toimivaltaiselle viranomaiselle, että se sitoutuu antamaan oikaistun verotuspäätöksen, pyyntöä on pidettävä hylättynä.

6. Oikaistua verotuspäätöstä ei anneta yhdistetyn veropohjan tarkistamiseksi, kun ilmoitetun yhdistetyn veropohjan ja tarkistetun yhdistetyn veropohjan välinen ero on alle 5 000 euroa tai alle yhden prosentin sen mukaan, kumpi näistä on alhaisempi.

Oikaistua verotuspäätöstä ei anneta jako-osuuksien laskennan tarkistamiseksi, kun ryhmän jäsenten, jotka pitävät verotuksellista kotipaikkaansa jossakin jäsenvaltiossa tai jotka ovat sijoittautuneet johonkin jäsenvaltioon, jako-osuuksien kokonaisuokaisu olisi alle 0,5 prosenttia.

57 artikla *Keskustietokanta*

Pääasiallisen verovelvollisen jättämät yhdistetyt veroilmoitukset ja todisteasiakirjat on tallennettava keskustietokantaan, johon on pääsy kaikilla toimivaltaisilla viranomaisilla. Keskustietokantaa on päivitettävä säännöllisesti tallentamalla siihen kaikki lisätiedot ja -asiakirjat sekä kaikki pääasiallisen veroviranomaisen antamat päätökset ja ilmoitukset.

58 artikla *Pääasiallisen verovelvollisen muuttaminen*

Pääasiallista verovelvollista ei saa muuttaa, paitsi jos pääasiallinen verovelvollinen ei enää täytä 3 artiklan 11 kohdan edellytyksiä. Tällöin ryhmän on nimettävä uusi pääasiallinen verovelvollinen.

Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaiset veroviranomaiset, joissa ryhmän jäsenet pitävät verotuksellista kotipaikkaansa tai joissa niillä on kiinteä toimipaikka, voivat poikkeuksellisissa olosuhteissa kuuden kuukauden kuluessa 46 artiklassa tarkoitetusta ilmoituksesta tai kuuden kuukauden kuluessa pääasialliseen verovelvolliseen liittyvästä uudelleenorganisoinnista päättää yhteisymmärryksessä, että pääasiallinen verovelvollinen on muu kuin ryhmän nimeämä verovelvollinen.

59 artikla
Kirjanpito

Kaikkien ryhmän jäsenten on kirjattava tiedot ja säilytettävä todisteasiakirjat riittävän yksityiskohtaisesti tämän direktiivin moitteettoman täytäntöönpanon varmistamiseksi ja 64 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tarkastusten tekemisen mahdollistamiseksi.

60 artikla
Tietojen antaminen toimivaltaisille viranomaisille

Verovelvollisen on annettava kaikki verovelvollisuutensa määrittämisen kannalta ennalta arvioiden olennaiset tiedot sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä, jossa verovelvollisella on kotipaikka tai jossa sillä on kiinteä toimipaikka. Lisäksi pääasiallisen verovelvollisen on pääasiallisen veroviranomaisen pyynnöstä annettava kaikki yhdistetyn veropohjan tai ryhmän minkä tahansa jäsenen verovelvollisuuden määrittämisen kannalta ennalta arvioiden olennaiset tiedot.

61 artikla
Lausunnon pyytäminen toimivaltaiselta viranomaiselta

1. Verovelvollinen voi pyytää sen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, jossa sillä on kotipaikka tai jossa sillä on kiinteä toimipaikka, lausuntoa tämän direktiivin sääntöjen soveltamisesta tiettyyn liiketapahtumaan tai liiketapahtumien sarjaan, jonka se suunnittelee toteuttavansa. Verovelvollinen voi myös pyytää lausuntoa ryhmän ehdotetusta koostumuksesta. Toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava kaikki mahdolliset toimenpiteet vastataksaan pyyntöön kohtuullisessa ajassa.

Toimivaltaisen viranomaisen antama lausunto on viranomaista sitova, jos kaikki suunniteltua liiketapahtumaa tai liiketapahtumien sarjaa koskevat olennaiset tiedot on annettu, elleivät pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimet myöhemmin toisin pääätä 65 artiklan nojalla. Jos verovelvollinen ei ole yhtä mieltä lausunnosta, se voi toimia oman tulkintansa mukaisesti, mutta sen on mainittava tämä yhdistetyssä veroilmoituksessa.

2. Kun eri jäsenvaltioissa olevat vähintään kaksi ryhmän jäsentä osallistuu suoraan tiettyyn liiketapahtumaan tai liiketapahtumien sarjaan tai kun pyyntö koskee ryhmän ehdotettua koostumusta, kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on sovittava yhteisestä lausunnosta.

62 artikla
Toimivaltaisten viranomaisten välinen tietojenvaihto

1. Tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti toimitettavat tiedot on mahdollisuuksien mukaan annettava sähköisesti yhteistä tietoliikenneverkkoa/yhteistä järjestelmien rajapintaa (CCN/CSI) käyttäen.
2. Toimivaltaisen viranomaisen, joka vastaanottaa neuvoston direktiivin 2011/16/EU¹⁶ nojalla pyynnön jotakin ryhmän jäsentä koskevasta yhteistyöstä tai tietojenvaihdosta, on vastattava pyyntöön mainitun direktiivin 7 artiklassa vahvistetuissa määräaajoissa.

¹⁶ Neuvoston direktiivi 2011/16/EU, annettu 15 päivänä helmikuuta 2011, hallinnollisesta yhteistyöstä verotuksen alalla ja direktiivin 77/799/ETY kumoamisesta (EUVL L 64, 11.3.2011, s. 1).

63 artikla
Salassapitolauseke

1. Jäsenvaltion tietoon tämän direktiivin nojalla saatettuja tietoja koskee salassapitovelvollisuus kyseisessä jäsenvaltiossa, ja niihin on sovellettava kyseisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä samanlaisille tiedoille säädettyä suojaa. Nämä tiedot
 - a) saa antaa ainoastaan henkilöille, jotka ovat välittömästi tekemisissä verotuspäätöksen tai sen viranomaisvalvonnan kanssa;
 - b) saa lisäksi ilmaista ainoastaan sellaisen oikeudellisen tai hallinnollisen menettelyn yhteydessä, joka voi johtaa seuraamuksiin ja johon on ryhdytty verotuspäätöksen laatimiseksi tai tarkistamiseksi tai siihen liittyen, ja ainoastaan henkilöille, jotka ovat välittömästi osallisina näissä menettelyissä; näitä tietoja voidaan kuitenkin ottaa huomioon julkisissa oikeuskäsittelyissä tai tuomioissa, jos tiedot antavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei tätä vastusta;
 - c) eivät missään olosuhteissa saa tulla käytetyiksi muuhun kuin verotustarkoituksiin taikka sellaisen oikeudellisen tai hallinnollisen menettelyn yhteydessä, joka voi johtaa seuraamuksiin ja johon on ryhdytty verotuspäätöksen laatimiseksi tai tarkistamiseksi tai siihen liittyen.

Jäsenvaltiot voivat lisäksi säätää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen tietojen käyttämisestä direktiivin 2011/16/EU 2 artiklan soveltamisalaan kuuluvien muiden maksujen, tullien ja verojen määräämiseen.

2. Direktiivin 2011/16/EU nojalla vastaanotettuja tietoja saa käyttää muihin kuin 1 kohdassa tarkoitettuihin tarkoituksiin sen jäsenvaltion, joka ilmoittaa tiedot direktiivin 2011/16/EU nojalla, toimivaltaisen viranomaisen luvalla ja vain siltä osin, mikä on sallittua tiedot vastaanottavan toimivaltaisen viranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön nojalla. Tällainen lupa on myönnettävä, jos tietoja voidaan käyttää samanlaisiin tarkoituksiin tiedot ilmoittavan toimivaltaisen viranomaisen jäsenvaltiossa.

64 artikla
Tarkastukset

1. Pääasiallinen veroviranomainen voi käynnistää ryhmän jäsenten tarkastukset ja koordinoita niitä. Tarkastus voidaan käynnistää myös toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä.

Pääasiallisen veroviranomaisen ja muiden asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten on yhdessä määritettävä tarkastuksen soveltamisala ja sisältö sekä se, mille ryhmän jäsenille tarkastus tehdään.
2. Tarkastus on tehtävä sen jäsenvaltion, jossa tarkastus tehdään, kansallisen lainsäädännön mukaisesti, sanotun kuitenkin rajoittamatta tarvittavien mukautusten tekemistä sen varmistamiseksi, että tämän direktiivin säännöt pannaan täytäntöön moitteettomasti. Näihin tarkastuksiin voi kuulua kaikenlaisia tiedusteluja, tutkimisia tai tutkimuksia sen varmentamiseksi, että verovelvollinen noudattaa tämän direktiivin sääntöjä.
3. Pääasiallisen veroviranomaisen on koottava kaikkien tarkastusten tulokset.

65 artikla
Jäsenvaltioiden väliset erimielisyydet

1. Kun sellaisen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, jossa on jonkin ryhmän jäsenen verotuksellinen kotipaikka tai jossa se sijaitsee kiinteän toimipaikan muodossa, on eri mieltä pääasiallisen veroviranomaisen 49 artiklan taikka 56 artiklan 2 tai 4 kohdan tai 56 artiklan 5 kohdan toisen alakohdan nojalla tekemästä päätöksestä, se voi riitauttaa tämän päätöksen pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimissa kolmen kuukauden kuluessa.
2. Toimivaltaisella viranomaisella on oltava pääasiallisen veroviranomaisen päätöksen riitauttamista koskevissa menettelyissä vähintään samat prosessuaaliset oikeudet kuin jotka verovelvollisella on kyseessä olevan jäsenvaltion lainsäädännön mukaan.

66 artikla
Muutoksenhaku

1. Pääasiallinen verovelvollinen voi hakea muutosta muun muassa seuraaviin asiakirjoihin:
 - a) ryhmän perustamisilmoituksen hylkäämistä koskeva päätös;
 - b) asiakirjojen tai tietojen antamista koskeva pyyntö;
 - c) oikaistu verotuspäätös;
 - d) yhdistetyn veroilmoituksen antamatta jättämistä koskeva arvio;
 - e) alkuperäistä ryhmän perustamisilmoitusta koskeva 49 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu pääasiallisen veroviranomaisen antama mitätöinti.Muutosta on haettava 60 päivän kuluessa muutoksenhaun kohteena olevan asiakirjan vastaanottamisesta.
2. Muutoksenhaulla ei ole lykkäävää vaikutusta verovelvollisen verovelvollisuuteen.
3. Poiketen siitä, mitä 56 artiklan 2 kohdassa säädetään, muutoksenhaun tuloksen perusteella voidaan antaa oikaistu verotuspäätös.

67 artikla
Hallinnolliset muutoksenhaut

1. Hallintoelimen, joka on pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti toimivaltainen käsittelemään muutoksenhaut ensimmäisessä oikeusasteessa, on käsiteltävä 54 artiklan nojalla haetut muutokset oikaistuihin verotuspäätöksiin tai verotuspäätöksiin. Kyseisen hallintoelimen on oltava riippumaton pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion veroviranomaisista. Jos kyseisessä jäsenvaltiossa ei ole tällaista hallintoelintä, pääasiallinen verovelvollinen voi hakea muutosta suoraan tuomioistuimessa.
2. Kun pääasiallinen veroviranomainen esittää huomautuksia 1 kohdassa tarkoitetulle hallintoelimelle, sen on toimittava läheisessä yhteistyössä muiden toimivaltaiten viranomaisten kanssa.
3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu hallintoelin voi tarvittaessa vaatia pääasialliselta verovelvolliselta ja pääasialliselta veroviranomaiselta todisteita ryhmän jäsenten ja muiden etuyhteydessä olevien yritysten verotuksesta sekä muiden asianomaisten jäsenvaltioiden lainsäädännöstä ja käytänteistä. Muiden asianomaisten

jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on annettava kaikki tarvittava apu pääasialliselle veroviranomaiselle.

4. Kun 1 kohdassa tarkoitettu hallintoelin muuttaa pääasiallisen veroviranomaisen päätöstä, muutettu päätös korvaa pääasiallisen veroviranomaisen alkuperäisen päätöksen ja sitä on pidettävä pääasiallisen veroviranomaisen päätöksenä.
5. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun hallintoelimen on tehtävä päätös muutoksenhausta kuuden kuukauden kuluessa. Jos pääasiallinen verovelvollinen ei saa päätöstä kyseiseen määräaikaan mennessä, pääasiallisen veroviranomaisen päätös on katsottava vahvistetuksi.
6. Kun päätös on vahvistettu tai muutettu, pääasiallisella verovelvollisella on oltava oikeus hakea muutosta suoraan pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimessa 60 päivän kuluessa siitä, kun 1 kohdassa tarkoitetun hallintoelimen päätös otettiin vastaan.
7. Kun päätös kumotaan, 1 kohdassa tarkoitetun hallintoelimen on palautettava asian käsittely pääasialliselle veroviranomaiselle. Pääasiallisen veroviranomaisen on tehtävä uusi päätös 60 päivän kuluessa päivästä, jona hallintoelimen päätöksestä ilmoitettiin sille. Pääasiallinen verovelvollinen voi hakea muutosta tällaiseen uuteen päätökseen joko 1 kohdan nojalla tai suoraan pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimissa 60 päivän kuluessa päätöksen vastaanottamisesta. Jos pääasiallinen veroviranomainen ei tee uutta päätöstä 60 päivän kuluessa, pääasiallinen verovelvollinen voi hakea muutosta pääasiallisen veroviranomaisen alkuperäiseen päätökseen pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion tuomioistuimissa.

68 artikla

Oikeudellinen muutoksenhaku

1. Pääasiallisen veroviranomaisen päätöstä koskevaan oikeudelliseen muutoksenhakuun on sovellettava mainitun pääasiallisen veroviranomaisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, sanotun kuitenkin rajoittamatta 3 kohdan soveltamista.
2. Kun pääasiallinen veroviranomainen esittää huomautuksia tuomioistuimille, sen on kuultava muita toimivaltaisia viranomaisia.
3. Kansallinen tuomioistuin voi vaatia pääasialliselta verovelvolliselta ja pääasialliselta veroviranomaiselta todisteita ryhmän jäsenten ja muiden etuyhteydessä olevien yritysten verotuksesta sekä muiden asianomaisten jäsenvaltioiden lainsäädännöstä ja käytänteistä. Muiden asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on annettava kaikki tarvittava apu pääasialliselle veroviranomaiselle.

X LUKU

YHTEYDET DIREKTIIVIIN 2016/xx/EU

69 artikla

Koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö

1. Tätä direktiiviä sovellettaessa ryhmää pidetään direktiivin 2016/xx/EU 13 artiklan mukaisena yhtenä yksittäisenä verovelvollisena. Ryhmää edustaa pääasiallinen verovelvollinen.
2. Ylimenevät vieraan pääoman menot ja EBITDA on laskettava ryhmän tasolla ja sisällettävä kaikkien ryhmän jäsenten tulokset, kun 1 kohtaa sovelletaan. Direktiivin 2016/xx/EU 13 artiklassa tarkoitettu 3 000 000 euron määrä kasvatetaan 5 000 000 euroksi.
3. Komissio voi hyväksyä 75 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan tarkemmat hajautumista ehkäisevät säännöt ylimenevien vieraan pääoman menojen vähennyskelpoisuudesta.

70 artikla

Arvostaminen

Tätä direktiiviä sovellettaessa direktiivin 2016/xx/EU 20 artiklan 2 kohtaa ei sovelleta ryhmään, jos kaikki ryhmän jäsenet sijaitsevat jäsenvaltioissa, jotka eivät ole ottaneet euroa käyttöön, jolloin pääasiallisen verovelvollisen on määritettävä, mitä valuuttaa käytetään.

71 artikla

Tappioiden hyvitys ja sisällytys takaisin veropohjaan

1. Direktiivin 2016/xx/EU tappioiden hyvityksiä ja sisällytystä takaisin veropohjaan koskevan 41 artiklan soveltaminen lakkaa ilman eri toimenpiteitä tämän direktiivin tultua voimaan.
2. Siirretyt tappiot, joita ei vielä tämän direktiivin tullessa voimaan ole sisällytetty takaisin veropohjaan, pysyvät sillä verovelvollisella, jolle ne on siirretty.

72 artikla

Vapautusmenetelmästä hyvitysmenetelmään siirtyminen

Tätä direktiiviä sovellettaessa viittausta direktiivin 2016/xx/EU 53 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa lakisääteiseen yhteisöverokantaan, jota verovelvolliseen olisi sovellettu, ei sovelleta vaan se korvataan kaikissa jäsenvaltioissa sovellettavien lakisääteisten yhteisöverokantojen keskiarvolla.

73 artikla

Ulkomaisia väliyhtiöitä koskeva lainsäädäntö

Tätä direktiiviä sovellettaessa direktiivin 2016/xx/EU 59 artiklan mukaisen ulkomaisia väliyhteisöjä koskevan lainsäädännön soveltamisala rajoitetaan sellaisten ryhmän jäsenten tai yksiköiden välisiin suhteisiin, joilla on verotuksellinen kotipaikka kolmannessa maassa tai jotka ovat kolmannessa maassa sijaitsevia kiinteitä toimipaikkoja.

74 artikla

Verokohtelun eroavuudet

Tätä direktiiviä sovellettaessa direktiivin 2016/xx/EU 61 artiklan mukaisten verokohtelun eroavuuksia koskevien sääntöjen soveltamisala rajoitetaan sellaisten ryhmän jäsenten ja

muiden kuin ryhmän jäsenten välisiin suhteisiin, jotka ovat direktiivin 2016/xx/EU 56 artiklassa tarkoitettuja etuyhteydessä olevia yrityksiä.

XI LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

75 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä tässä artiklassa säädetyn edellytyksin.
2. Siirretään komissiolle valta antaa 2 artiklan 5 kohdassa, 3 artiklassa ja 69 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja delegoituja säädöksiä määräämättömäksi ajaksi tämän direktiivin voimaantulopäivästä.
3. Neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 2 artiklan 5 kohdassa, 3 artiklassa ja 69 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyYTEEN.
4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi neuvostolle.
5. Edellä olevan 2 artiklan 5 kohdan, 3 artiklan ja 69 artiklan 3 kohdan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos neuvosto ei ole kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos neuvosto on ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittanut komissiolle, ettei se vastusta säädöstä. Neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

76 artikla

Euroopan parlamentille ilmoittaminen

Komissio ilmoittaa Euroopan parlamentille delegoitujen säädösten antamisesta ja siitä, jos neuvosto on vastustanut niitä tai kumonnut säädösvallan siirron.

77 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.
2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

78 artikla

29 artiklaa koskevat konsultaatiot

Edellä 77 artiklalla perustetussa komiteassa voidaan myös keskustella 29 artiklan soveltamisesta tiettyihin tapauksiin.

79 artikla

Uudelleentarkastelu

Komissio tarkastelee viiden vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta direktiivin soveltamista ja antaa neuvostolle kertomuksen direktiivin toiminnasta. Kertomuksessa on erityisesti oltava analyysi tämän direktiivin VIII luvulla perustetun mekanismin vaikutuksista veropohjien jakamiseen jäsenvaltioiden välillä.

80 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2020. Niiden on viipymättä toimitettava komissiolle kirjallisina nämä säännökset.

Niiden on sovellettava näitä säännöksiä 1 päivästä tammikuuta 2021.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin, tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on päätettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

81 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

82 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja